

အို

ကဝေချိုးဝဲဖဲ

လွတ်လပ်သူ၏ တစ်နေ့တာ

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း နှစ်ထောင့်ငါးရာကျော်ကျော်
လောက်က ဤနေရာတစ်ဝိုက်တွင် ဥက္ကလာပမင်းကြီးနှင့်
တဖုဿ ဘလ္လိက ကုန်သည်ညီနောင်တို့ ခြေရာချင်း
ထပ်မျှ သွားလာလှုပ်ရှားခဲ့ကြဖူးလေသည်။

သက်ရှင်ထင်ရှား ဂေါတမမြတ်စွာဘုရား၏ ဆံတော်မြတ်နှစ်ဆူကို
ဌာပနာပြီး စေတီတည် ရန်၊ သိဂုံထွာရကုန်းတော်အား လိုက်လံရှာဖွေခဲ့ကြသည်။

ထိုစဉ်ကတော့ ဤနေရာ ဤဒေသသည်
ပီဘီတောကြီးမျက်မျည်းသာဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ယနေ့ခေတ်တွင် မြင်တွေ့နေရသာ
ဤကန်တော်ကြီးသည်ပင်လျှင် ရွှေတိဂုံစေတီတော်အတွက်
လိုအပ်သည့်အုတ်များဖုတ်ရာမှ ပေါ်ထွန်းလာသည်ဟု ဆိုစမှတ်မပြုခဲ့ကြသည်။

အရိပ်ရ အပင်အောက်တွင် ပတ္တုထိုင်ခုံနှင့်ထိုင်၍ ရှုခင်းကြည့်ရင်း
လွတ်လပ်သူတစ် ယောက် အတွေးနယ်ချဲ့နေမိသည်။ စိုးစိုးစိမ်းစိမ်းမြင်ကွင်းနှင့်
လတ်ဆတ်သန့်ရှင်းသေးသည်ဟု ယူဆရသည့် လေနုနွေးနွေးကို
ပူးတွဲစားသောက်ရသည်မှာ နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းလွန်းလှ၏ ။

သဘာဝမြင်ကွင်းအား လောဘတကြီး စားသုံးနေခိုက်
မန်နေဂျာထွန်းမင်းကျော် ရောက် လာပြီး စကားစလိုက်သဖြင့်
အစားအသောက်ပျက်သွားခဲ့သည်။

“မင်းသမီးဆီက ကွန်တက်ရတယ်အာစရိ။ ရွှေဂုံတိုင် မီးပွိုင့်မှာ
ဝါဆိုနေတယ်တဲ့”

“ဟုတ်လား ဒါဆို သီတင်းကျွတ်ရင် ရောက်လာမှာပေါ့။
ဗျောက်အိုးဖောက်ပြီသာ ကြို လိုက် ပါကွာ”

“ဟာ :ဟား ဟာ :အဲဒီ လိုဖြစ်နေပြီ အာစရိ၊ ကြည့်လေ အခုပဲ ဆယ်နာရီခွဲနေပြီ ရှုတင်မ တည်ရသေးဘူး”

“စိတ်အေး လက်အေး နားရတာ ပေါ့ကွာ”

လွတ်လပ်သူက နာမည်ကြီးဓာတ်ပုံဆရာ ကြော်ငြာဒါရိုက်တာ တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သနပ် ခါးကြော်ငြာတစ်ခု ဖန်တီးရန် ကန်တော်ကြီးဗိုလ်ချုပ်ပန်းခြံအတွင်း ရောက်ရှိနေခြင်းဖြစ် သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် တိုယိုတာ ဆပ်ဖ်ကြည်ပြာအောင် ကားလေးကို လှမ်းမြင်လိုက်၏ ။ မင်းသမီး ရောက်လာသည်။

လွတ်လပ်သူ ခုံမှထလိုက်သလို ရှုတင်တစ်ဖွဲ့လုံးလည်း သက်ဝင်လှုပ်ရှားသွား၏ ။

လှသွေးပိုလွန်းသော မင်းသမီးကလေး ကားပေါ်မှ ဆင်းလာသည်နှင့် အကြည့်ဝေ့ဝဲပြီး လွတ်လပ်သူရှိရာသို့ ဦးတည်လျှောက်လာနေသည်။

“ဆောရီးပဲ ကိုအိမ်ရယ်၊ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရဲ့ဆိုင်ဖွင့်ပွဲ ရှိလို့လေ၊ မသွားလို့ ကလည်း မကောင်းဘူးမဟုတ်လား”

‘ဟုတ်တာပေါ့ ရှင်း ရယ်။ လူမှုရေးက ရှိသေးတယ်မဟုတ်လား’

အလန်းဇယားလေးက ဂလန်ဂလားပြေးထွက်သွားပြီး ရှုတင်တစ်ဖွဲ့လုံးလန်းသွားအောင် အမြည်းတွေပေးဝေသွားသဖြင့် ကင်မရာမင်းနှင့် စက်အဖွဲ့ ထရော်လီအဖွဲ့သားများ အိပ်ချင်ပြေ သွားကြသည်။

လွတ်လပ်သူက အားလုံးကို အဆင်သင့်လုပ်ခိုင်းပြီး အသုံးပြုမည့်သနပ်ခါးသီးချင်းကို ဖွင့် ခိုင်းထားလိုက်သည်။ သီချင်းက မြူးလွန်းသဖြင့် လွတ်လပ်သူကိုယ်တိုင် ငြိမ်ငြိမ်မနေနိုင်တော့ဘဲ စည်းချက်လိုက်ပြီး လှုပ်ရှားနေမိတော့၏ ။

“အာစရီ ကျွန်တော် ရယ်ဒီပဲနော်”

မင်းသားလေးက လွတ်လပ်သူအား တလေးတစားသတင်းပို့သည်။

“ရှင်း” ကတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှုအပြည့်နှင့်ပဲဖြစ်၏ ။

“ဟုတ်ပြီ ပထမတစ်ချိုးကိုတော့ သီချင်းအစအဆုံး လိုက်ဆိုပြီး သရုပ်ဆောင်တာကို အပြီး ရိုက်မယ်။ တစ်လုံးက Long shot တစ်လုံးက Trolley ယူထားမယ်။ ပြီးမှ close ပြန်ချိုးမယ် အို ကေ နော်”

“အိုကေ”

“ဒါဆို ရီဟာဇယ် လုပ်လိုက်ရအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့”

လွတ်လပ်သူ အချက်ပြလိုက်သည်နှင့် သီချင်းသံထွက်လာသည်။

သီချင်းက သီချင်းက စက္ကန့်နှစ် ဆယ်သာရှိ၏ ။ ကြော်ငြာဆိုတော့လိုရင် တိုရှင်းပေါ့။ ရှင်းနှင့် မင်းသားသစ်လေး ဘယ်အချိန် ဘယ်လိုညှိလိုက်ကြသည် မသိ လှုပ်ရှားမှုဟန်ပန်လေးများက အသက်ဝင်ပြီး ချစ်စရာကောင်းနေ သည်။

သီချင်းသံနှင့်အဆင်ပြေလိုက်ဖက်သွားပြီမို့ ရီဟာဇယ်ထပ်မလုပ်ဘဲ အပြီးရိုက်လိုက်ကြ သည်။ ပြီးတော့ close ဖောက်သင့်အရပ်များပြန်ယူရ၏ ။ သီချင်းသံနှင့် သရုပ်ဆောင်တို့ ပါးစပ် ပေါက်ကိုက်ညီမှုရှိအောင် စကရစ် (မှတ်တမ်း) က သီချင်းမလာခင် စာသားကို တစ်ကြောင်းစီ ကြို၍ အော်ပေးသည်။

Play Back ရိုက်နည်းပင်ဖြစ်၏ ။ စိတ်ကြိုက်ရိုက်ချက်များရသောအခါ နေ့လယ် တစ်နာရီခွဲ နေပြီမို့ ထမင်းစား နားလိုက်ကြသည်။ အူလိမ်အောင် ဝမ်းဟာနေပြီဖြစ်၍ တပည့်လေးများ အသင့် ယူဆောင်ပေးထားသော အပင်ရိပ်အောက်မှ ထမင်းဝိုင်းတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

တာမွေ မသက်၏ ရှုတင်ထမင်းကတော့ ထုံးစံအတိုင်း

ဖွယ်ဖွယ်ရာရာနှင့် စားချင့်စဖွယ် ဖြစ်နေ သည်။ ဝက်ပုန်းရည်ချက်၊
ငါးရှဉ့်ခြောက်စပ်၊ အာလူးသုပ်၊ ချဉ်ပေါင်ဟင်းချိုတို့၏ သင်းရနံ့က
နာဝသို့လာဆွနေ၏ ။

သူ့အကြိုက်ဟင်းများဖြစ်၍ လွတ်လပ်သူ ထမင်းကို အားပါးတရ
စားလိုက်သည်။ အိမ်ထ မင်း အိမ်ဟင်းအရသာလိုမဟုတ်ဘဲ တစ်မူထူးခြားနေ၍
အတော်ခံတွင်းတွေ့၏ ။ ဆာနေသည်က တစ်ကြောင်းပစ်ကနစ်ထွက်သလို
လွတ်လွတ်လပ်လပ်နှင့် စိမ်းစိုသော ရှုခင်းများကြားတွင် စားရ
သည်ကတစ်ကြောင်းတို့ကြောင့် ထမင်းနှစ်ကြိမ်ထပ်ထည့်ရသည်။

အလောတကြီးစားလိုက်၍ ဆယ့်ငါးမိနစ်နှင့်ပြီးသွား၏ ။
ရှုတင်ထမင်းသည် မသက်က လက်ဖက်သုပ်၊ ထန်းလျက်၊ ဖရုံယိုနှင့်
သွားကြားထိုးတံများကို ပန်းကန်လေးနှင့် ထည့်၍ လာချ ပေးသည်။

စက်အဖွဲ့နှင့် ထရော်လီကရိန်းအဖွဲ့တို့ စားနေဆဲမို့
စီးကရက်တစ်လိပ်ထုတ်၍ ဖွာနေလိုက် သည်။ မလှမ်းမကမ်းတွင်
ကြော်ငြာရှင်သနပ်ခါးစက်ရုံမှ မိသားစုလည်း လာကြည့်နေတာတွေ့ရ သည်။

“ထွန်းမင်းကျော် မင်းသား မင်းသမီးစားပြီးသွားရင် အဝတ်အစားလဲဖို့
သွားပြောထားလိုက်၊ စက်အဖွဲ့ ရယ်ဒီဖြစ်ရင် ရိုက်မယ်လို့ ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ထွန်းမင်းကျော် ထွက်သွားပြီးနောက် အစာကြေအောင်
လမ်းလျှောက်နေတုန်း ဖုန်းဖြည့် လာသည်။ နံပါတ်ကြည့်သည်နှင့်
ချစ်ဇနီးထံမှဆိုတာ သိလိုက်၍ ..

“ပြော “သင်း” ဘာထူးလဲ”

“ကိုကို ဒီနေ့ နောက်ကျမှလား၊ ဘယ်အချိန်လောက် ရောက်မလဲဟင်”

“သိပ်နောက်မကျပါဘူး၊ ရိုက်တိုင်း(မ်) ပဲပေါ့၊ ကိစ္စရှိလို့လား”

‘ကိုကို ဘာလို့ဒီလောက်မေ့တတ်ရလား ဒီနေ့ သမီးငယ်ရဲ့ မွေးနေ့လေ”

“ဪ . ဟုတ်သားပဲ ဆောရီး ဆောရီး ဖြစ်နိုင်ရင် ရှုတင်စော စောဘရိတ်လုပ်ပြီး ပြန်လာ ခဲ့မယ်လေ”

“ဒါဆိုလည်း ပြီးရော”

‘သမီး ရှိလား”

“အိပ်နေတယ် ကိုကို”

“ဟုတ်လား နိုးလာရင်ပြောလိုက်၊ သမီးလေးအကြိုက် မွေးနေ့လက်ဆောင်ဝယ်လာခဲ့မယ် လို့”

“ကိုကို သမီးကို ကြိုပြောထားမယ်လို့ မဖြစ်ပါဘူး။ မလာမချင်း ဂျီကျနေမှာ”

“ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ၊ ကိုယ်နောက်မကျဘူး “သင်း” စိတ်ချဒါပဲနော်”

“ဟုတ်”

ဖုန်းပြောရင်း လမ်းလျှောက်သွားမိ၍

ရိုက်ကွင်းနှင့်တော်တော်လှမ်းလှမ်းသို့ ရောက်သွားသ ဖြင့် ခပ်သွက်သွပ်ပြန်လျှောက်လာရသည်။

ထွန်းမင်းကျော် ထမင်းသည်ကို ငွေရှင်းပေးနေတာတွေ့ရသည်။ ရှင်းက ကားထဲဝင်သွား ၏ ။ အဝတ်အစားလဲတော့မည်ထင့်။

စတစ်ကာအနက်ရောင်ကပ်ထားသော သူမ၏ ကားသည် လုံခြုံ စိတ်ချရသော အဝတ်လဲခန်းပင်ဖြစ်သည်။

လွတ်လပ်သူက ကင်မရာမင်းဘိုဘိုနှင့် အငယ်လေးအား သူလိုချင်သော

(camera work) များ ပြောပြနေသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့်

ရှုတင်အဖွဲ့သားများရောက်လာပြီး အားလုံးအသင့်ပြင်နေ ကြ၏ ။ အားလုံး၏ အကြည့် မင်းသမီးကားရှိရာသို့ ရောက်နေကြသည်။

ဟော ကားတံခါးပွင့်လာပြီ၊ ကားထဲမှ ရှင်းထွက်လာ၏ ။

မှောင်မိုက်မည်းသော အ ကာလ ညအခါတွင် လျှပ်ပြက်သကဲ့သို့ ဝင်းလက်သွားသည်။ ပုရိသအားလုံး ထမင်းစားပြီးစ အချို့တည်း လိုရသကလို အာသာပြေသွားကြ၏ ။

ယောက်ျားသားတို့၏ လည်ဇလုပ်မှာ တက်တူ ဆင်းတုံဖြစ်ကုန်ကြသည်။ တံတွေး မချိုချ သံများ ပဲ့တင်ထပ်သွား၏ ။

ဒီနေ့အဖို့ တရားဝင်တွဲပိုင်ခွင့်ရှိသော မင်းသားလေးက အခွင့်အရေးကို အပိုင်အသုံးချပြီး တွဲလျှောက်လာသည်။ ဘယ်လောက်ပဲဝိုင်းကြည့်ကြည့် မင်းသမီးဖြစ်သော ရှင်းကတော့ မဖြူပါ။ သည်လိုဝိုင်းရှိုးခြင်းက သူမ၏ အောင်မြင်မှုနှင့် အလှတရားကို အသိအမှတ်ပြုရာရောက်နေသည် မဟုတ်လား။

စက်အဖွဲ့မှ ခပ်နောက်နောက် တစ်ယောက်က မချီတင်ကဲစကားစသည်။

“ဟား ၊ ဒါမျိုးသာ ရလို့ကတော့ အိမ်က အဘွားကြီးအပေါင်ဆိုင် ပို့ပစ်တယ်”

“ဝါး ဟား ဟား ဟား ဟား ”

ပုရိသ ဒေါသကို အားလုံးနားလည်စွာနှင့် တသောသော ရယ်လိုက်ကြ။ ခဏအတွင်း မှာ ရှင်းတို့အနားသို့ရောက်လာကြသည်။

“အိုကေ ကိုအိမ် စလျှိုက်ကြမယ်လေ”

နောက်တစ်ကြိမ် လုပ်ငန်းခွင်ကိုစလိုက်ကြသည်။ လွတ်လပ်သူက လိုချင်သော Fore ground အရပ်များကို ပြောပြပေး၏ ။ တက်ညီလက်ညီ

လုပ်လိုက်ကြသည်ဆိုတော့လည်း အလုပ်က တွင်လှသည်။

မင်းသမီးအဝတ်အစားလဲတာကို သည်းခံနိုင်လျှင်ပဲ အလုပ်တစ်ဝက်ပြီးပြီဖြစ်သည်။ စက် အဖွဲ့သားတွေ ရင်ထုမနာနှင့် မချီတင်ကံပြောမည်ဆိုလည်း ပြောစရာပင်။ ရှင်းက မြန်မာပြည်ရှိ မင်းသမီးများထဲတွင် အချမ်းသာဆုံးဖြစ်၏ ။ ဥစ္စာဓန ကြွယ်ဝမှုကို ပြောသည်မဟုတ်။ အလှအပ ရေးရာများ ကြွယ်ဝမှုကို တင်စားခြင်းသာဖြစ်သည်။

အရပ်အမောင်းက ဒေါက်ဖိနပ်မပါ၊ ငါးပေခြောက်လက်မ။ အတိုင်းအထွာက သုံးဆယ် ရှစ်၊ နှစ်ဆယ့်သုံး၊ သုံးဆယ့်ရှစ်မို့ ရင်သပ်ရှုမောအံ့ဩစရာကောင်းသည်ထက် ပိုပြီးသာသည်။

မင်းသမီးလေး ရှင်း၏ အလှတရားကို ဝိုင်းဝန်းကိုက်ဖဲ့စားသောက်ပြီး အလုပ်လုပ်လိုက်ကြ သည်မှာ ညနေ ငါးနာရီခွဲတွင် ဤကြော်ငြာ၏ လိုအပ်ချပ်များ ပြီးပြည့်စုံသွားပြီမို့ ရှုတင်ဘရိတ်လိုက် ကြ၏ ။

လွတ်လပ်သူလည်း သူ၏ ပတ္တူခင်း၊ လက်တန်းပါသော အလူမီနီယံခေါက်ကုလားပေါ် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်တော့သည်။ အတော်စိတ်မောရသည့်အလုပ်ပေကိုး။ စက်အဖွဲ့သား များအဖို့တော့ ရှုတင်ဘရိတ်ဟူသောအသံသည် သာယာနာပျော်ဖွယ် လွန်စွာကောင်းနေမည်မှာ သေချာ၏ ။ ကျောင်းလွှတ်ခေါင်းလောင်းထိုးသံကြားလိုက်ရသော ကျောင်းသားလေးများကဲ့သို့ တက်ကြွဝမ်းမြောက်စွာနှင့် ဆိုင်ရာပစ္စည်းများ သိမ်းဆည်းနေကြတော့သည်။

မင်းသားနှင့် ရှင်း လွတ်လပ်သူအနားသို့ ရောက်လာကြသည်။ လွတ်လပ်သူလည်း ခေသူ မဟုတ်သဖြင့် သရုပ်ဆောင်တွေလိုပဲ အသက်ပါပါ ပြုံးပြလိုက်သည်။

“စိတ်တိုင်းကျရဲ့လား ကိုအိမ်”

“အိုကေဗျာ အပိုမပြောဘူး သိုင်းကျူးပဲ”

“ကျေးဇူးနော် ဒါဆို မနက်ဖြန်”

“တိုင်းရင်းသားကျေးရွာလေ ရှင်းရဲ့၊ ကရင်အိမ်မှာ ကိုးနာရီဆို ကိုယ်တို့ရောက်ပြီ သိလား၊ ပြီးတော့ ကရင်အဝတ်အစားနဲ့ ရှမ်းဝတ်စုံတွေ ယူခဲ့ကြဦး၊ နှစ်ယောက်စလုံးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဟုတ် ကိုအိမ် ဒါဆို ရှင်းပြန်ပြီနော် ဘိုင့်ဘိုင်”

“အိုကေ သမီး”

လွတ်လပ်သူနှင့် မင်းသားလေးတို့ ရှင်းကိုနှုတ်ဆက်ရင်း တစ်နေ့တာအတွက် အစာပိတ်အ ဖြစ် ရှင်း၏ နောက်ပိုင်းအလှကို နေ့ဖို့ညစာသိမ်းထားသလိုမျိုး ရှုစားလိုက်ကြသည်။ ရှင်း၏ ကား လေး ထွက်သွားတော့မှ..

“ဆရာ ကျွန်တော့်အိုက်တင်တွေ ဘယ်လိုနေလဲဟင်”

လုပ်ငန်းရှင်၏ သားရတနာ မင်းသားသစ်လေးက မဝံ့မရဲနှင့် မေးလာ၏ ။ အနုပညာကို ဝါသနာပါ မပါတော့မသိ၊ မင်းသားဖြစ်ချင်တာတော့ ထင်ရှားနေသော ကောင်လေးအား

“အင်း လိုတော့ လိုသေးတာပေါ့။ ပြီးတော့လည်း ရှင်းနဲ့တွဲရတာ မဟုတ်လား။ ရှင်းက သရုပ်ဆောင်လာကမှာ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ဆယ့်နှစ်ကြိုးစီးဖြစ်နေတာလေ။ သူက သိပ်သွက်နေ တာမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ဆရာ၊ ကျွန်တော်လည်း သတိထားမိပါတယ်။ သူကလည်း တွဲခေါ် ပေး ပါတယ်။ လိုအပ်တာတွေ သင်ပြပေးပါဆရာ၊ ကျွန်တော် ကြိုးစားမှာပါ”

“အေး မောင်ရင့်မှာ မျက်မှောင်ကျုတ်ပြီးကြည့်တာ

အကျင့်ဖြစ်နေသလားလို့”

“ဟာ ဟုတ်တယ်ဆရာ အဲဒါ အကျင့်ပါနေတာ”

‘အဲဒါကို ဖျောက်လိုက်၊ မျက်မှောင်ကျွတ်ပြီး ကြည့်တော့
လှောင်သလိုလိုဖြစ်နေ တယ်။ အပြုံးက အသက်မပါတော့ဘူး။’

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ ကျွန်တော် သတိထားပြီး ပြင်လိုက်ပါမယ်”

“အေးကွာ နာမည်တစ်လုံးရဖို့ဆိုတာ လွယ်တာမဟုတ်ဘူး။
စာများများဖတ် အခွေများ များကြည့်သူများတွေ သရုပ်ဆောင်တာကို လေ့လာ
စကားပြောရင် “တုန်း” “ဖလိုး” ပြတ်အောင် ပြော၊ အိမ်မှာ မှန်ကြည့်ပြီးကျင့်”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ”

လွတ်လပ်သူက လက်ချာရိုက်နေစဉ် ထွန်းမင်းကျော် အနားလာရပ်၏ ။
အလိုက်သိ သော မင်းသားလေးက အပိတ်စကားဆိုသည်။

“ဒီကြော်ငြာ ပြီးသွားရင် ဆရာနဲ့ရှင်းကို ဖေဖေက
ဒင်နာကျွေးချင်လို့ပါတဲ့၊ အဲဒါလေး ရှင်းကို ပြောပေးပါဦး ဆရာ”

“ဪ အေး အေး”

“ဒါဆို ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး ဆရာ”

“ကောင်းပြီဗျာ”

မင်းသားအဖေက ငွေရှင်ကြေးရှင်လုပ်ငန်းရှင်ဆိုတော့လည်း
အလိုက်အထိုက်တော့ ပြော ပေးရ၏ ။ စပွန်ဆာတွေများလှသော နာမည်ရ
မင်းသမီးကို ဒိတ်လုပ်ရတာ ဘယ်လောက်ခက်ခဲမှန်း မင်းသားလေး သိသေးပုံမရ။

“ငါ့များ မိန်းမထိန်းများ မှတ်နေလား မသိဘူး။ ရှင်းကို ဒင်နာ
ကျွေးချင်လို့တဲ့”

“အဟဲ အာစရိကို ယုံမှတ်ပြီး ပုံအပ်နေရှာတာပါ။ သူ့အဖေချမ်းသာသမျှ ဒီကောင်ဖြုန်းဖို့ပဲ လေ အာစရိ”

“တော်စမ်းပါကွာ တကယ့်အရည်အချင်းရှိမှ ငါလုပ်ပေးလို့ ရမှာပေါ့ကွာ၊ ကဲ ပြန်မယ်၊ မနက်ဖြန် လိုလေးရှင်း စက်အဖွဲ့ကိုပြောပြီး ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ အာစရိ”

လွတ်လပ်သူ ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ပြီး သူ၏ စူပါရုဖ် ကားဖြူလေးဆီလျှောက်သွားလိုက်၏ ။ ထွန်းမင်းကျော်က ခုံခေါက်သိမ်းပြီး လိုက်လာသည်။ အင်း ..တစ်နေ့တာ အလုပ်ဇယားတော့ ငြိမ်း သွားခဲ့ချေပြီ။

အိမ်

ပင်ယံထက်မှ တည်းခိုခန်းသို့ ဦးတည်၍
အိပ်တန်းတက် ငှက်များပျံသန်းသွားကြ၏။
ဒါ သူတို့တွေ အိမ်ပြန်ကြတာပဲဖြစ်သည်။

ကမ္ဘာကြီးသည်လည်း တအိအိနှင့် သူ့ဝင်ရိုးပေါ်
လည်ပတ်နေတာ တစ်ပတ်ပြည့်ပြီဆိုတော့..

ကမ္ဘာ့အရှေ့ခြမ်းအား အမှောင်ထုက သိမ်းပိုက်သွားခဲ့ပြီ။

ညခုနစ်နာရီတွင်လွတ်လပ်သူ သူ့အိမ်သို့ပြန်ရောက်လာ၏။

ကားသံကြားသည်နှင့် ချစ်ဇနီး သင်းသင်းသန့်နှင့်အတူ သားရော သမီးငယ်ပါ
ပြေးထွက်လာကြသည်။

လွတ်လပ်သူ ကားပေါ်မှဆင်းပြီး နောက်ခန်းတံခါးဖွင့်ကာ သမီးငယ်နှင့်
ရွယ်တူလောက်ရှိ သော Pooh ဝက်ဝံရုပ်ကိုဆွဲထုတ်ပြီး
သမီးငယ်အကြင်နာလက်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်သည်။

“ဟက်ပီဘတ်ဒေး သမီးလေး”

“ဟာ ပုရှ်ဝက်ဝံရုပ်ကြီးပါလား။ ဒီကောင့်ကို သမီးသိပ်ကြိုက်တာ ဟေ့
ပျော်တယ်ဟေ့ ပျော် တယ်ဟေ့”

သားကြီး ကောင်းမှုက ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် အော်ဟစ်ပြေးဝင်သွားသော
သမီးငယ်ကို မှုန် တေတေနှင့်လှမ်းကြည့်ရင်း..

“သားဖို့ကော ဖေဖေ”

“အဟဲ သားအတွက် ဘတ်ဒေးကိတ်ပါတယ်။ ညီမလေးကို
ဖယောင်းတိုင်သုံးတိုင်ထွန်းပေး ကိတ်မုန့်လှီး ဟုတ်ပြီလား”

ခြောက်နှစ်သား ကောင်းမှုကို လူရာသွင်းပြီး

တာဝန်ပေးလိုက်တော့စိတ်ကြီးဝင်သွားသော ကောင်းမှု ကျေနပ်သွား၏။
ထွန်းမင်းကျော်က ကိတ်မုန့်ဘူးကြီးကိုင်ရင်း သားကြီးကိုဆွဲခေါ်သွား သည်။
ဇနီးသည်က ပြုံးစစနှင့် ကြည့်ရင်း..

“သင်းအတွက်တေကာ ” ဟု မခွဲတရို့မေး၏။ လွတ်လပ်သူက သင်း၏
ခါးကိုသိုင်းဖက်ပြီး ဇနီး၏ ပါးပြင်အား ရွတ်ခနဲ နမ်းလိုက်သည်။

“သင်းအတွက် အချစ်တွေအများကြီးဝယ်လာတယ်”

“သွား”

သင်းက သွားဟုရှက်သလိုပြောပြီး တကယ်တမ်းကျတော့ လွတ်လပ်သူ
လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း ဆွဲခေါ်သွား၏။ ဧည့်ခန်းစားပွဲပေါ်တွင် ကိတ်မုန့်က
အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီ။ အကြင်နာ မှာဆိုဖာပေါ်တွင် ဝက်ဝံရုပ်ပိပြီး
မထနိုင်ဖြစ်နေရှာသည်။

“အာစရိ ကျွန်တော်ပြန်တော့မယ်”

“အေး အေး မနက်ဘယ်လိုဆိုမလဲ”

“ကျွန်တော် တိုင်းရင်းသားကျေးရွာကပဲ စောင့်မယ်လေ၊ အဲဒါ
ပိုအဆင်ပြေတယ်”

“အေး နောက်အကျဆုံး ကိုးနာရီနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အာစရိ ပြန်ပြီနော်၊ အစ်မ ကျွန်တော်သွားပြီ”

“အေး ”

ထွန်းမင်းကျော် ထွက်သွားတော့ အိမ်ထဲမှာ လွတ်လပ်သူတို့
မိသားစုလေးယောက်သာ ကျန်ခဲ့၏။

“ကဲ သားကြီးက ဖယောင်းတိုင်ထွန်းပေးလိုက်လေ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ ညီမလေးရေ လာ အဲဒီ ကောင်ကြီး ခဏထားလိုက်ဦး မွေးနေ့ လုပ်ရ အောင်”

“သူ့ကို ပစ်ထားခဲ့လို့ ရဘူးလေ၊ သူက အကြင်နာမွေးနေ့ကို လာတဲ့ဧည့်သည်ကို ကိုကိုရဲ့”

“ဟား ဟား ဟား ဟား”

သမီးငယ်အပြောကြောင့် အားလုံးအားရပါးရ ရယ်မောရသေး၏ ။ သမီးငယ်၏ မွေးနေ့ဖြစ် မြောက်အောင် လွတ်လပ်သူတို့ဝိုင်းကူပေးလိုက်ကြသည်။ ဖယောင်းတိုင်ထွန်းခြင်း၊ မွေးနေ့ဆု တောင်းသီချင်းဆိုခြင်း။ ဖယောင်းတိုင်မီးမှုတ်၍ ကိတ်မှုန့်လှီးခြင်းတို့ကို ဆက်တိုက်ဆိုသလို လုပ် ပေးရသည်။

သားနှင့်သမီးက မွေးနေ့ကိတ်ကိုပလုပ်ပလောင်း စားနေကြပြီ။ ကလေးငယ်များ ပျော်ရွှင် နေပုံကိုကြည့်ရင်း လွတ်လပ်သူတို့ဇနီးမောင်နှံလည်း စိတ်ချမ်းမြေ့ ကြည်နူးနေကြသည်။

“ဒေါ်အေးမိကော သင်း”

“အိမ် ခဏပြန်သွားတယ် ကိုကို၊ မနက်မှ ပြန်လာမှာ တစ်ခါတည်း ဟင်းချက်စရာ ဝယ်လာလိမ့်မယ်”

“ဪ ဟုတ်လား၊ ဟင်းအစပ်တည့်အောင် စီမံတာကလွဲပြီး ကျန်တာတွေ သင်း မလုပ်နဲ့ နော် သူ့ကိုပဲခိုင်း”

“အင်းပါ ကိုကိုရဲ့”

“အင်းပါ မလုပ်နဲ့ သင်း ပင်ပန်းမှာစိုးလို့ ပြောတာ၊ ကဲ ကိုကို ရေချိုးလိုက်ဦးမယ်”

“ကိုကို အဆင်ပြေတယ် မဟုတ်လား သင်း ဒီမှာ ကလေးတွေနဲ့

ခဏနေပေးလိုက်ဦး မယ်”

“ရတယ် အေး ဆေး”

လွတ်လပ်သူ ရေချိုးခန်းတွင် ရေပန်းဖွင့်၍ တစ်ယောက်တည်း
စိမ်ပြေနေပြေ ရေချိုးနေလိုက်၏။ Story Board ထဲတွင်
အားလုံးပြင်ဆင်ထားပြီးသားဆိုသော်လည်း မနက်ဖြန် အတွက်
ရိုက်ချက်များထပ်စဉ်းစားနေမိသည်။

ပိုမိုကောင်းမွန်သော အတွေးအခေါ်များကို ရေပန်းအောက်တွင် ဤသို့
ရေချိုးရင်းနှင့် ရခဲဖူး ပေါင်းများလှပြီမဟုတ်လား။

ထင်သည့်အတိုင်း အိုင်ဒီယာအသစ်တစ်ခုရလိုက်သဖြင့် ရေချိုးခန်းထဲမှာ
အော်ကြီးဟစ် ကျယ်နှင့် သီချင်းဆိုနေလိုက်သည်။ မခံမရပ်နိုင်လောက်အောင်
စပ်ဖျင်းဖျင်းဖြစ်လာတော့မှ ရေပန်း ပိတ်ပြီး ထွက်လာခဲ့၏။

အဝတ်အစားအသစ်နှင့် မျက်နှာသုတ်ပဝါကိုင်ပြီး အသင့်စောင့်နေသော
သင်းကိုတွေ့ရ သည်။

“သီချင်းတကြော်ကြော်နဲ့ပါလား ကိုကို၊ ဘာလဲ
ရှင်းနဲ့အကြည့်ဆိုက်ခဲ့ရလို့နဲ့တူတယ်”

မိန်းကလေးအများစုနှင့်ပတ်သက်နေသော လင်သား၏ အလုပ်ကို
မနှစ်မို့ဟန်နှင့် သင်းက စကားတင်ဆိုသည်။ လွတ်လပ်သူက တမင်တကာပင်
စပ်ဖြဖြလုပ်ရင်း

“အဟင်း ရှင်းကလေး ကိုကိုကို ကိုအိမ်တဲ့ သိလား အဟင်း ဟင်း”

မနာလိုရိပ် စွန်းထင်းနေသော သင်းထံမှ ဒေါသအညှောင့်ထွက်သော
စကားတို့ယိုဖိတ် စီးကျလာ၏။

“ကိုကိုနော် ဒါ ဘာစကားလဲ သင်းအတွက် ဝယ်လာတဲ့အချစ်တွေဆိုတာ

ဒါလား”

ပြောရင်း ဒေါသတကြီး ထွားသန်မာလာဟန်နှင့် လွတ်လပ်သူ၏ ဗိုက်ခေါက်ကို ဆွဲလိမ် တော့၏။

“အား နာတယ် သင်းရဲ့၊ အဟဲ သင်းကလည်းကွာ ကိုကိုက စတာပါ။ ရှင်းလို မင်းသမီးက တိုက်တစ်လုံး ကားတစ်စီးပဲပိုင်တဲ့ ကိုယ့်လို ကြော်ငြာ ဒါရိုက်တာကို စိတ်ဝင်စားပါ့မလား၊ သူ့မှာ ရေလျှံဘဲတွေ ဝိုင်းနေတာများ ခိုစာကျွေးရသလိုပဲ အုန်းအုန်းကိုထလို့”

“တော်ပါ အခုမှ လျှော့ပြောမနေနဲ့ ဝင်ငွေကောင်းပြီး အနာဂတ်အတွက် လိုအပ်လို့သာ သည်းခံနေတာ၊ ဖြစ်နိုင်ရင် သင်းပဲ ရှာကျွေးပြီး ကိုကူ အိမ်မှာပဲ ထိုင်ခိုင်းထားချင်တာ သိလား”

“ကဲပါ ရဟန်းအစ်မကြီးရယ် ကျောင်းဒကာကြီးမဟုတ်တာ ဘာမှ မလုပ်ပါဘူး သိလား။ အခု ဗိုက်ဆာပြီ သောက်မယ်စားမယ် ကလေးတွေကော”

“တစ်ယောက်က တီဗွီကြည့်နေတယ်။ တစ်ယောက်က ကွန်ပျူတာ နှိပ်နေတယ်”

“သမီးတော်တော်ပျော်ရဲ့လား”

“ပျော်ပါတယ် ဝက်ဝံရုပ်ကြီးကတော့ အိပ်ရာထဲထိ ယူလာမှာတဲ့ အဲဒီ ဝက်ဝံရုပ်ကို သူလို ချင်နေတာကြာပြီလေ”

“သမီးမှာ အရုပ်တွေ အများကြီးဥစ္စာ၊ သူ့အခန်းထဲလည်း အရုပ်နဲ့အပြည့် လူနေစရာမရှိ တော့ဘူး”

“ရလေ လိုလေ အိုတစ္ဆေ၊ ဘယ်လောက်များများ အသစ်ကတော့လိုချင်ကြတာပဲ”

“ဟင် ဟုတ်လား ဒါဆို ကိုကိုလည်း အသစ်လိုချင်တယ် ဒီမိန်းမက

နည်းနည်းဟောင်းသွား ပြီ ဟဲ ဟဲ”

“ကြည့်ပါလား ပြောပြန်ပြီနော်”

“သင်းကို ပင်စင်ပေးပြီး ဗေကန်စီဖြစ်သွားတဲ့ မယားရာထူးမှာ အသစ်တစ်ယောက် ခန့်လိုက် မယ်လေ”

“ခန့် ခန့်လိုက် ခုကစပြီး ထမင်းမကျွေးတော့ဘူး။ ညစာ ငတ်ပြီသာမှတ် ဒါပဲ”

ဒေါပွပြောဆိုပြီးထွက်သွားတော့ လွတ်လပ်သူလည်း အကျ...ကမန်းကတန်း ကောက်စွပ်ပြီး ပြေးလိုက်သွားရတော့သည်ပေါ့။

ထမင်းမကျွေးဘူး ကြိမ်းသွားသော သင်းက ထမင်းစားခန်းထဲ ရောက်နေ၏ ။ စားပွဲပေါ်တွင် လည်း Double Black ပုလင်းဆော်ဒါပုလင်းရေခဲဘူးအပါအဝင် ထမင်းဟင်းများလည်း အသင့်ဖြစ်နေသည်။

ကျောပေးထိုင်နေသော သင်းအား ဆွဲလှည့်လိုက်ရင်း..

“ရဟန်းအစ်မကြီးကလည်းဗျာ ကိုကိုကစတဲ့ဟာကို”

“ဒါ စတာလား အိမ်ပြန်ရောက်တာ တစ်နာရီမပြည့်သေးဘူး။ ဒီအသစ်ကိစ္စပဲ ပြောနေတာ ဘယ်နှခါရှိပြီလဲ”

“တစ်ခါတည်းပါ မိန်းမရယ်၊ အထည်ချုပ်စက်ရုံမှာ ပြောမိတာလေ အဲဒီ စက်ရုံမှာ ကောင်မ လေး အယောက်သုံးရာထဲရှိတာပါ သင်းရဲ့”

“ကဲ ကြည့်ပါလားလို့”

သင်းက လွတ်လပ်သူ၏ ဗိုက်ခေါက်ဆီ လက်လှမ်းလာပြန်၏ ။ ထိုလက်များ ဗိုက်ခေါက်ဆီ မရောက်တော့။ လွတ်လပ်က ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး ပါးတွင်ကပ်လိုက်၍ ဖြစ်၏ ။

“သင်းရယ် ဒီလိုစနောက်ပြီး ဖြတ်သန်းလာတဲ့

ကိုကိုတို့အိမ်ထောင်သက်ပဲ ဆယ်နှစ်ပြည့် တော့မယ်လေ။ ကိုကို ဘယ်နှခါ
သင်းအပေါ်သစ္စာဖောက်ဖူးလို့လဲ”

“ဟွန်း ဒီလိုနဲ့ပဲ”

“ချစ်လို့စတာပါ မိန်းမရယ်၊ ကဲ လုပ်လုပ် စပ်ပေးဦး”

“နှစ်ပက်ပဲနော်”

“အေးပါ မိန်းမရယ် ကိုကို အရက်သမားမဟုတ်ပါဘူး။ စားကောင်း
သောက်ကောင်းလေး ပဲဟာ”

သင်းက Double Black ကို ဆိုဒါ ရေခဲတို့နှင့် ကျွမ်းကျင်စွာ စပ်ပေးနေ၏
။ သင်းလုပ်သမျှ ကိုကြည့်ရင်း ဇနီးသည်၏ အလှကိုအမှတ်ပေးနေမိသည်။ သင်းသာ
ပြင်ပြင်ဆင်ဆင်နှင့် အပြင်သို့ တစ်ယောက်တည်း ထွက်သွားခဲ့လျှင်
မြင်တွေ့နေရသော လူစိမ်းအပေါင်းက အပျိုကြီးတစ် ယောက်ဟုသာ
ထင်မြင်လောက်အောင် နုပျိုလတ်ဆန်လျက်ရှိသေးသည်။

ကလေးနှစ်ယောက်မိခင်ဟု မည်သူကမျှ သတ်မှတ်ကြမည်မဟုတ်ပေ။
သင်းကို ခင်မင်ကြ သော လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များကလည်း မော်ဒယ်လုပ်ပါလားဟု
မြှောက်ပေးကြသည်။ လွတ်လပ်ကို တော့ မိန်းမရက်ကောင်းသူအဖြစ်
ချီးကျူးကြသည်။

သူငယ်ချင်းတွေ ထင်သလိုပင် သင်းကို ပိုင်ဆိုင်ထားခွင့်ရခြင်းအတွက်
ခုအချိန်အထိ ကျေနပ်ဂုဏ်ယူနေဆဲဖြစ်သည်။ သင်းကို မြတ်မြတ်နိုးနိုး
တပ်မက်မိခြင်းအကြောင်းများတွင် ပူအိုက် သော ကာလများ၌
သင်းကိုဖက်ထားလျှင် အေးနေပြီး ဆောင်းတွင်း၌ နွေးနေတတ်တာကလည်း
တစ်ကြောင်းဖြစ်၏ ။

ထို့ပြင် သင်းသည်ချွေးထွက်နည်းပြီး ချွေးနံ့လည်း မနံပေ။ ဒါကို လွတ်လပ် သဘောအကျ ဆုံးဖြစ်သည်။ အချိန်မရွေးကြိုက်သည့်နေရာကို စိတ်ချစွာနမ်းလို့ရ၏။ ခပ်သင်းသင်း ကိုယ်သင်းနံ့မှ လွဲပြီး ချွေးစော် ချိုင်းပတ်စော် မနံတာကိုလည်း နှစ်သက်သည်။

ပို၍ စိတ်လှုပ်ရှားစရာကောင်းသည်က သင်း၏ ချိုင်းနှစ်ဖက်ပင်ဖြစ်၏။ သင်း၏ ချိုင်းနှစ် ဖက်သည် အမြဲလိုလို ချေးညှော်ကင်းပြီး သန့်ရှင်းကာဖြူဖွေးဝင်းလက်နေသည်။ အသည်းယားစ ရာ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စေတတ်သော အမွှေးအမျှင်များလည်း ကင်း၏။

သင်းက အိပ်ရာဝင်လျှင် ခေါင်းအုံးပေါ် လက်နှစ်ဖက်မြှောက်တင်၍ အိပ်တတ်သည်။ ထိုအ ခါ NIVEA Roll - on ကြော်ငြာထဲမှ မော်ဒယ်များ၏ ချိုင်းကဲသို့ လွန်စွာစိတ်ဝင်စားစရာကောင်းသော ချိုင်းနှစ်ဖက်ကိုမြင်ရသလို ထပ်တူခံစားမိ၏။

ထိုအခွင့်အရေးကို လွတ်လပ်ဘယ်တော့မှ အဆုံးရှုံးခံလေ့မရှိ။ ဒိုင်ဗင်ပစ်၍ နမ်းပစ်လိုက် သည်။ သင်း၏ ချိုင်းကြားမှ လွန်စွာစိတ်လှုပ်ရှားစရာကောင်းသည့် ရနံ့တစ်မျိုးကို မူးယစ်ဆေးကဲ့သို့ လွတ်လပ်စွဲမိနေတာက ကြာခဲ့ပြီ။

သင်းသည်၊ နှစ်သားမွှေး နှစ်သွေးလှနေသော ဂန္ထဝင်မိန်းဖြစ်၏။ အသားအရည်၏ ကောင်း ခြင်း၊ ဆံပင်၏ ကောင်းခြင်း၊ အနံ့အသက်ဆိုးများ ကင်းခြင်းစသည့် အချက်များမှာ မိန်းမတစ်ရာ လျှင် တစ်ယောက်တွေ့ရခဲသည်မဟုတ်လား။

တချို့မင်းသမီးများတောင်မှ မွှေးရနံ့မျိုးစုံနှင့် ဖုံးအုပ်ကာကွယ်ထားသည့်ကြားထဲက မသတိ စရာ ချွေးနံ့ထွက်တတ်သည်ကို လွတ်လပ်ကိုယ်တွေ့ကြုံဖူးသည်။ ထို့အတွက် သင်းကိုပိုပြီး တန်ဖိုး ထားမိတာပဲ ဖြစ်မည်ဟု သူယုံကြည်၏။

“မေမေ သမီးအိပ်ချင်ပြီ”

သမီးအကြင်နာ ရောက်လာပြီး စကားဆိုလိုက်မှ

ကိုယ့်မိန်းမအလှအပကို အရက်နှင့် ထိုင်မြည်းနေသော လွတ်လပ်တစ်ယောက်
စိတ်နှင့်ကိုယ်ပြန်ပေါင်းထုပ်မိသွား၏။

“ဟယ် ဟုတ်ပါရဲ့ ပူတူးလေးကို မေ့နေလိုက်တာ၊

ကြည့်စမ်းပါဦးမျက်လုံးတောင် မပွင့်တော့ ဘူး။ လာ လာ မေမေလိုက်သိပ်မယ်
သမီးလေး”

“ချိုကြီး စို့ပြီးအိပ်မှာနော် မေမေ”

“ပူတူးရယ် သုံးနှစ်ပြည့်မွေးနေ့တောင် လုပ်ပြီးသွားပြီလေ နို့မစို့ဘဲ
အိပ်တော့ပေါ့”

“ဟင့်အင်း ဟင့်အင်း ချိုကြီးက မီးမီးရဲ့အိပ်ဆေး၊ အဲဒါစို့ရမှ

အိပ်ပျော်မှာရဘူး ရဘူး ချို့မှာပဲ”

သမီးငယ်၏ ချစ်စဖွယ်အပြောတွေငံ

လွတ်လပ်နှင့်သင်းတို့ပျော်ဝင်နစ်မြုပ်သွားကြသည်။

“စို့ သမီးရယ် စို့သာစို့၊ အားရပါးရစို့ပြီး အိပ်တော့ ဟုတ်လား၊ ဝှတ်နိုက်

သမီးငယ် ဝှတ် နိုက်”

“ဝှတ်နိုက် ဖေဖေ”

သမီးကို ခါးထစ်ခွင်၍ ချီသွားသော သင်းအား

“ရဟန်းအစ်မကြီး သမီးအိပ်ရင် ပြန်လာခဲ့ဦးနော်

သင်းရဲ့မျက်နှာလေးကိုကြည့်ပြီးမှ ထမင်း စားချင်တာ”

“လာဘူး”

သံပြတ်နှင့်ပြောပြီး ထွက်သွားသည့်သင်းကို လှမ်းကြည့်ရင်း လွတ်လပ်
တဟားဟားရယ်၍ ကျန်ခဲ့၏။ ဖန်ခွက်ထဲမှ လက်ကျန်ကို မော့ရင်း သင်းမေ့ပြီး
သိမ်းမသွားသည့် Double Black ပုလင်း ကို မျက်စောင်းထိုးမိသည်။ ခပ်သွက်သွက်
လှမ်းယူပြီး တစ်ပက်ခန့်ထပ်ထည့်၍ ပုလင်းကို ရေခဲသေတ္တာထဲ
ပြန်ထည့်ထားလိုက်သည်။

ဆော်ဒါမရောတော့ဘဲ၊ ရေခဲတစ်လုံးလောက်ထည့်ပြီးခလောက်၍
မွှေနှောက်ကာ ဂေါ်ရင်ဂျီ မော့ မော့လိုက်တော့သည်။

သင်း ချက်ထားသော နံရိုးကြိမ်ဆိုင်ဟင်းချိုကို ခပ်သောက်၍
ခံတွင်းရှင်းနေခိုက် သင်းပြန် ရောက်လာ၏။

“အိပ်သွားပြီးလား သင်း မြန်လှချီလား”

“အရမ်းအိပ်ချင်နေတာလေ။ သူ ပြောသလို နို့တောင်မစို့နိုင်တော့ဘူး။
ဝက်ဝံရုပ်ကြီး ဖက်ပြီး အိပ်သွားတာ ကိုကိုရဲ့”

“ဟုတ်လား ကောင်းတာပေါ့ အကြီးကောင်ကော”

“အိပ်ပါလိမ့်မယ် ဂိမ်းသရဲလေးက ကွန်ပျူတာဂိမ်းဆော့လို့
ကောင်းတုန်း၊ နည်းနည်း ဆူလိုက်ဦး”

“အင်းပါ သင်းရယ်၊ စားပြီးမှ ကိုကိုပြောလိုက်ပါ့မယ်၊ အခု
ထမင်းစားမယ်လေ”

“ဘာလဲ ဝါးခွံရဦးမှာလား”

“အဟဲ အချစ်ကိုကြည့်ပြီး စားရရင် ပိုဝင်တယ်လေ။ သင်းက
အားလို့ဝါးခွံချင်တယ်ဆို ရင်လည်း စားဖို့အသင့်ပဲနော်”

“တော်ပါ ကိုကိုရယ် ရွံစရာကြီးဟာကို”

“သင်းရဲ့တစ်ကိုယ်လုံး ဘယ်နေရာမှကိုကိုမရွံဘူး”

“ဟိုး ဆရာ ဟိုး ထမင်းစားမှာစားတော့ တကယ်ပဲ
ဘာတွေပြောနေမှန်းလည်းမသိဘူး”

“သင်းကို ငုံ့ထားမတတ်ချစ်လို့ တစ်ကိုယ်လုံး မရွံ့ဘူးလို့ ”

“ဗိုက်ဆာတယ်”

“သုံးမိနစ်ပဲစောင့်”

ရီရီဝေဝေနှင့် ခပ်ထွေထွေဖြစ်နေသော လွတ်လပ်သူ စကားမဆုံးခင်
သားကြီးဝင်လာပြီး ဗိုက်ဆာနေကြောင်း အသိပေးရာ သင်းကလည်း
ခေါက်ဆွဲကြော်ငြာသလို ပြန်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ် ၏။

“ကောင်းမှု မင်းဟာလေ တကယ် အလိုက်ကန်းဆိုးမသိတဲ့ အမိုက်ပဲ”

“ဟာ ဖေကြီး တော်ကီတွေ လွဲနေပြီနော်၊ ပဲပစ်လိုက်တော့ ဒီလောက်
လိမ္မာတဲ့ သားကိုများ”

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း ကဲ ကြားတယ်နော် ကိုကို၊ ကဲနေတာတွေ
ပဲပစ်လိုက်တော့တဲ့ သားက ပြောနေတာ”

“ဟား ဟား ဟား ဟား”

“ကဲ သားဗိုက်ဆာတယ်ဆို ထမင်းစားမှာလား”

“စားမယ် မေမေ ဝက်နံရိုးနဲ့”

အမေပြင်ဆင်ပေးသည့် ထမင်းနှင့်ဟင်းကိုအားရပါးရ
လွေးနေသည့်သားကိုကြည့်ရင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လူကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်လာပြီဟု
တွေးမိတော့ အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွား၏။

သေချာတွက်ကြည့်လျှင် သူ့အသက် သုံးဆယ့်နှစ်နှစ်ရှိပြီဖြစ်၏။ ။
အိမ်ထောင်သက်ကိုး နှစ် ကျော်ကျော်တွင် တိုက်နှင့်ကားနှင့်

ပုံမှန်ဝင်ငွေရှိသောလုပ်ငန်းတစ်ခုအပြင် ခြောက်နှစ်အရွယ် သားတစ်ယောက်နှင့် သုံးနှစ်အရွယ် သမီးတစ်ယောက်ရှိနေခြင်းအပေါ် ဝံ့ကြွားစိတ်ဖြစ်မိသည်။

တကယ်တမ်း ပြန်တွေးကြည့်တော့ အိမ်ထောင်ဦးကာလများက အတော်လေးခက်ထန် ကြမ်းတမ်းခဲ့၏။ ထိုကာလများက သင်း၏ ကူညီပံ့ပိုးမှု၊ လောကဓံကို ကြံ့ကြံ့ခံရင်ဆိုင်ရဲမှုနှင့်အတူ ဖေးမအားပေးမှုများသာ မရှိခဲ့ပါက သူ့ ခုလို ရပ်တည်နေနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။

လွတ်လပ်အိမ်အတွက် အပန်းဖြေစရာနေရာသည် ဒီမိသားစုသာဖြစ်၏။ သူ စောင့်ရှောက် ပျိုးထောင်ပေးရမယ့် လူသားများသည် ဤမိသားစုသာဖြစ်၏။ ဒီမိသားစုရှိရာ ချည်တိုင်သည် လွတ် လပ်သူ၏ အိမ်သာဖြစ်တော့သည်။

ဒေဝတာ၏ နတ်မိမယ်

ပရိတိန်းဆိုသည်မှာ အာဟာရများတွင် ပါဝင်သော
ဓာတ်ပစ္စည်းတစ်မျိုးဖြစ်ကြောင်း လူတိုင်းသိကြ၏ ။
သို့သော် ပရိတိန်းမှာ ဂရိဘာသာစကားဖြစ်ပြီး
ပထမတန်းစားဟု အဓိပ္ပာယ်ရကြောင်းကိုတော့ သိသူ
နည်းလိမ့်မည်ထင်သည်။

လွတ်လပ်သူ ငယ်စဉ်က အဖေနှင့် အမေသည် သူတို့တွင်ရှိသော
ပရိတိန်းမှန်သမျှကို သားဖြစ်သူအတွက်သာ ပုံအောပေးဆပ်ခဲ့ကြ၏ ။ ခုတော့
သူလည်း ပရိတိန်းလက်ခံသူမှ ပရိတိန်း ဖြည့်စွမ်းပေးဆပ်သူဖြစ်ခဲ့ရပြီ။

လွတ်လပ်တွင်ရှိနေသည့် ပရိတိန်းမှန်သမျှ ရင်သွေးများနှင့်
သင်းအတွက်သာ ဖြစ်ခဲ့ပြီ မဟုတ်လား။

ထိုနေ့က ပရိတိန်းအသစ်ထံသို့ မူလလက်ဟောင်း
ပရိတိန်းကြီးရောက်လာခဲ့၏ ။ ဖေဖေ သူ့ထံသို့ အလည်အပတ်လာခဲ့သည်။

လွတ်လပ် အတော်ဝမ်းသာသွား၏ ။ အလုပ်များ၍
ကိုယ်ကမရောက်ဖြစ်ဘဲ စိတ်ကသတိရ နေခိုက် ကွက်တိရောက်လာသဖြင့်
အတော်ကြည်နူးသွားမိသည်။

သို့နှင့် အဖေ အလွန်ကြိုက်သော တရုတ်စာရသည့် စားသောက်ဆိုင်တွင်
ထမင်းစားကြရန် ခေါ်လာခဲ့၏ ။

နံရိုးအကြွပ်ကြော်၊ ဘဲပေါင်းကြိမ်ဆိုင်၊ ဝက်သားဘီစကစ်၊
အခေါက်ကင်တို့နှင့် အဖေအား ပြုစုသည်။ အဖေနှစ်သက်သော
အစားအစာများဖြစ်၍ အားပါးတရ စားနေပုံကိုကြည့်ကာ ပီတိဖြစ် နေမိ၏ ။

နောက်မှ ဝက်သား ဘဲသားတို့မှာ လူကြီးသူမများနှင့် မသင့်တာကို တွေးမိပြီ။

“အဖေ သွေးတိုးတွေ ဘာတွေများ ရှိနေလားဟင်”

“မပူစမ်းပါနဲ့ သားရယ်၊ အဖေမှာဘာရောဂါမှ မရှိပါဘူး။ တကယ်လို့ ရှိခဲ့ရင်လည်း ငါ့သားရဲ့ ဒါနအထမြောက်အောင် ပါရမီဖြည့်တယ်လို့ပဲ သဘောထားလိုက်ပေါ့ကွာ၊ ဟား ဟား ဟား”

လောကဓံတိုက်ပွဲတွင် အလီလီအောင်ပွဲရခဲ့သော စစ်သူကြီးဟန်ပန်မျိုးနှင့် အဖေက တဟား ဟားရယ်ရင်း ထမင်းကို လက်စသတ်နေသည်။ အစားတစ်လုပ်နှင့် ဒုက္ခပေးမိပြီးလားဟူ သော အတွေးနှင့် လွတ်လပ် စိတ်မသက်မသာဖြစ်သွား၏ ။

“အဖေ အသက်ကြီးနေပြီနော်၊ သားဆီမှာ လာနေပါဆိုမှ”

“ဟား ငါ့သားရာ အဖေက စာရေးဆရာဆိုတာ ငါ့သားမသိလို့လား၊ စစ်မြေပြင် သတင်း ထောက်မဟုတ်ဘူးလေကွာ”

“ဘာဆိုင်လို့လဲ အဖေရ”

“ဆိုင်တာပေါ့ ငါ့မြေးနှစ်ယောက်ရဲ့ သောင်းကျန်းမှုက အာဖဂန်က တာလီဘန်တွေလို ဖြစ်နေမှတော့ အဖေ စာရေးဖို့တွေးနိုင်ပါဦးမလားကွာ”

‘ဟား ဟား ဟား လုပ်ပြီ အဖေရာ သားက အဟုတ်မှတ်လို့ အဖေ့မြေးတွေ ဒီလောက်မဆိုး ပါဘူး အဖေရ၊ သူတို့လည်း မူကြိုသွားရကျောင်းသွားရ သင်တန်းသွားရနဲ့ ပါရဂူဘွဲ့ယူဖို့ သီးဆစ် ရေးနေရသလို မအားကြပါဘူးဗျာ၊ အိမ်မှာရှိလှ တနင်္ဂနွေတစ်ရက်ပါပဲ’

“အေးပါကွာ အဖေ မလာချင်တာ ငါ့မြေးတွေကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး”

“သားသိတယ် အဖေက အမေ့အငွေ့အသက်တွေကြားမှာပဲ နေချင်တာမဟုတ်လား၊ အမေ ခေါင်းချခဲ့တဲ့အရပ်မှာပဲ အရိုးထုတ်မယ်ဆိုပါတော့”

“သိရဲ့သားနဲ့ အဖေကို အရှက်ခွဲနေရသလားဟ လူမိုက်ရ”

“ဟား ဟား ဟား ဟား”

“ဒါနဲ့ အဖေ့အလုပ်အကိုင်ကော အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ပြေပါတယ်ကွာ၊ တစ်လကို လုံးချင်းမထူမပါး တစ်အုပ်၊ ဆောင်းပါးက သုံး၊ လေးပုဒ်၊ အက်ဆေးတစ်ပုဒ် နှစ်ပုဒ်နဲ့ဆိုတော့ မဆိုးပါဘူး”

“အသက်ကြီးတဲ့အချိန်မှာ ဒီလိုစာရေးပြီး အသက်မွေးနိုင်တာ ဆုတောင်းကောင်းတဲ့ သဘောပဲ အဖေ”

“ဒါပေါ့ ပညာနဲ့ရှာစားရတော့ ခွန်အားသုံးဖို့မလိုဘူးပေါ့ကွာ”

ထမင်းစားပြီး အချိုတည်းရင်း စကားကောင်းနေကြသော သားအဖနှစ်ယောက် ရယ်ပွဲဖွဲ့ နေကြ၏။

အဖေက ပျော်ပျော်နေသေခဲဆိုသည့် ဆေးနှင့် ကျန်းမာနုပျိုနေသူဖြစ်သည်။ ကျသင့် ငွေရှင်းရင်း အဖေ့ကို ကန်တော့ဖို့ထည့်လာသော ငွေသုံးသိန်းကို ထုတ်ယူ၍ အဖေ့ရှေ့ချပေး လိုက် ၏။

ပြီးမှ လက်အုပ်ချီရင်း..

“အဖေ လှူချင်တန်းချင်တာလှူဖို့ သား ကန်တော့တာပါအဖေ”

အဖေက ငွေကိုမယုံကြည်ဘဲနှင့်

“ပြီးခဲ့တဲ့လကလည်း ချွေးမနဲ့မြေးတွေ ရောက်လာပြီး သုံးသိန်းကန်တော့သွားသေးတယ် လေကွာ”

‘လက်ခံပေးပါ အဖေရယ်၊ အတူတူနေပြီး စောင့်ရှောက်ခွင့်ရရင်တော့ တစ်မျိုးပေါ့၊ အဖေက လက်ခံပြီးကောင်းကောင်းသုံးမှ သားကုသိုလ်ရမှာပေါ့’

“အေး ခက်တာက အဖေတစ်ကိုယ်ရေ တစ်ကာယအတွက်

အသုံးစရိတ်က ဒီလောက်မှ မလိုတဲ့ဟာ”

“ဒါဆိုလည်း လစ်လပ်နေတဲ့ ဆေးပေးမီးယူ ရာထူးအတွက်အလုပ်ခန့်ဖို့ အင်တာဗျူးခေါ် တဲ့နေရာမှာ သုံးလိုက်ပေါ့၊ မကောင်းဘူးလား”

‘ဟား ဟား ဟား တော်စမ်းပါ ငါ့သားရာ၊ မီးကိုပူမှန်းမသိတဲ့ ပိုးဖလံဘဝတွေက လွန်ခဲ့ပါပြီ ကွာ”

“တစ်ခါတစ်လေတော့လည်း ပူပူလေးနဲ့ကောင်းတာတွေရှိတယ်နော်”

“ပူတာကို ပူတယ်လို့မှတ်ပြီး ဘာဝနာမရှုပါရစေနဲ့တော့ကွာ”

“ကောင်းပြီး သားက အဖေ ကောင်းစားပါစေတော့ဆိုပြီး နတ်ပြည်တင်ပေးတာကို ဖင်အေး ပါတယ်ဆိုပြီး ခုန်ချ”

“ဟင် ဟုတ်လား လေးလေးတို့ နေကောင်းကြသတဲ့လား”

‘ကောင်းကြပါတယ်ကွာ ကိုင်စိုင်းမောင်က အကူအညီတစ်ခု တောင်းထားတယ်သား”

“ဘာများလဲ အဖေ”

“ဒေဝီလေးက အနုပညာလောကထဲ ဝင်ချင်လို့တဲ့”

“ဗျာ ငယ်ငယ်တုန်းက စုတ်ချွန်းချွန်းနဲ့ကောင်မလေးလား။ သား လူပျိုပေါက်ဘဝမှာ သူက ရှစ်နှစ် ကိုးနှစ်လောက်ပဲရှိဦးမှာ”

“အေး ဟုတ်တယ် ငယ်ငယ်က မင်းစချင်သလို စခဲ့တဲ့ အဲဒီ ကောင်မလေး အခု လူလား မြောက်နေပြီ”

“ဒီကြားထဲလည်း မဆိုဖြစ်ကြဘူးနော်”

“သူက စင်ကာပူမှာကျောင်းသွားတက်နေတာလေ ကျောင်းပြီးလို့ အလုပ်ကောင်းကောင်း ရတာ တောင် မလုပ်ဘဲ အနုပညာအလုပ်ပဲ လုပ်မယ်ဆိုပြီး”

ပြန်လာတာ မင်းကို အားကိုးချင်တဲ့ သဘောပဲ”

“လေးလေးတို့က သားတို့ရဲ့ကျေးဇူးရှင်တွေပဲလေ၊ ပြန်ပြီး ကူညီမှကောင်းမှပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ရေ တက်ငါးစင်ရိုင်းတွေက ဒီလောကမှာ သိပ်များတာ”

“တွေ့တော့ တွေ့ကြည့်လိုက်ဦးပေါ့ကွာ”

“တွေ့ရင် မှတ်မိပါ့မလားတောင် မသိဘူး”

“တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် နောက်ကြောင်းပြန် မိတ်ဆက်ရတာ ဒီလောက်ခက်ခဲလို့လား ကွာ”

“ဟုတ်ပြီလေ သားဆီ သူ့လာမှာမဟုတ်လား”

“စမ်းချောင်းက သူ့အဒေါ်တွေအိမ်မှာနေမယ်၊ မင်းဆီကို အလုပ်သဘောပဲ လာမှာ”

“တွေ့ကြည့်လို့ ဖြစ်နိုင်ချေရှိရင် အစွမ်းကုန် ကူညီလိုက်ပါ့မယ် အဖေ”

“အေး အေး အားတဲ့နေ့ ငါ့မြေးတွေနဲ့လာခဲ့ကြဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

အဖေ့လွယ်အိတ်ထဲ ငွေထုပ်ကို အတင်းထည့်ပေးပြီး တက္ကစီတစ်စီးပေါ် အဖေ့ကိုတင်ပေး လိုက်၏ ။

စတူဒီယိုသို့ပြန်ရောက်သောအခါ ထွန်းမင်းကျော်ကို ကရင်ထန်းလျက်အိုးတွေ့သော မျက်နှာမျိုးနှင့်မြင်လိုက်ရသည်။

“ဟေ့ကောင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ မျက်နှာပေါ်တောင် ပုရွက်ဆိတ်တွေတက်လို့ ခါချလိုက် ဦး”

လွတ်လပ်သူ၏ သတိပေးမှုကြောင့် ထွန်းမင်းကျော် သူ့မျက်နှာကို လက်နှင့်ပွတ်သပ်၍ ခါချ နေ၏။

“ဘာ ဘာမှမရှိပါဘူး အာစရီရဲ့”

‘ရှိမလားကွ မင်းမျက်နှာက ချို့လွန်းအားကြီးလို့ ပုရွက်ဆိတ်တက်နေပြီလို့ တင်စားတာဟ ငနာရ’

“ဪ .. ဒီလိုလား သိပါဘူး အာစရီရယ်”

ကဲ ပြောစမ်း မင်းအဖေ လွတ်တော်အမတ်အဖြစ် အရွေးခံရလို့လား”

“အဲဒါဆိုရင် ဒီလောက်ဝမ်းသာပါ့မလားဗျာ”

“ကဲ ထွန်းမင်းကျော် မင်းလည်း မကြီးဆန်းထွဋ်မဟုတ်သလို ငါလည်း မောင်မောင်အေး မဟုတ်ဘူး။ ပဟေဠိတွေသိပ်လုပ်မနေနဲ့ အင်တာနက် မော်ဒယ်တွေလို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ကွက် ကွက်ကွင်းကွင်းပြော”

“အဟဲ ဟုတ်ကဲ့ပါ အာစရီရာ၊ ဒီလိုဗျ ဒေဝတာ လုပ်ငန်းစုကို အာစရီသိတယ်မဟုတ်လား”

“အင်း . သောက်ရေသန့်ကနေ ပြည်တွင်းရေကြောင်းကိုလိုင်းအထိ မလုပ်ဘူးတဲ့လုပ်ငန်း မရှိတဲ့ လုပ်ငန်းစုကြီးမဟုတ်လား ကြားဖူးပါတယ်”

‘ဟုတ်တယ် အာစရီ သူတို့ကိုယ်ပိုင် F.M အသံလွှင့်ရုံရှိသလို MRTV-4 နဲ့ အကျိုးတူပူး ပေါင်း ရိုက်ကူးနေတဲ့ စတူဒီယိုကြီးတစ်ခုလည်းရှိတယ်လေ”

“ဟေ့ကောင် ဘယ်လိုဗိုက်ကြီးပြီး ဘယ်လောက်ကြာကြာ ကိုယ်ဝန်ဆောင်ရတယ်တို့ ဘယ်ဆေးရုံမှာမွေးတယ်လို့ ဇာတ်စုံလာခင်းမနေနဲ့၊ ယောက်ျားလေးမွေးသလား မိန်းကလေးမွေး သလား ဒါပဲပြော”

“ဟာ အာစရီက သိပ်ချို့ချင်တာကိုး၊ လိုရင်းတိုရှင်းပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“အေးလေကွာ မင်းက လိပ်တက်(စ်)ကော်ပီရာလိုပဲ သိပ်ချဲ့တာကိုးကွ”

“အိုကေ အာစရီ အဲဒီ ဒေဝတာလုပ်ငန်းစုက သူ့လုပ်ငန်းတွေအတွက် ကြော်ငြာတွေ အာစရီနဲ့ ရိုက်မယ်တဲ့”

“ဒါပဲလား”

“အဲဒါ အတိုဆုံး “သံခိပ်”လေ အာစရီ”

“သိပ်မရွံ့နဲ့ကွာ နည်းနည်းတော့ချဲ့လိုက်ဦး”

“လုပ်ပြီ အာစရီရာ စောစောဒကတော့ ရှည်လို့တဲ့”

“ပုံမှန်လေကွာ ပုံမှန် ပုံမှန်”

“အဟင်း အဲဒါ အသေးစိတ် ညှိုးနှိုင်းဆွေးနွေးဖို့ ဒိတ်လုပ်ပေးပါတဲ့”

“လကုန်ထိ မအားဘူးဆိုတာ မင်းမပြောလိုက်ဘူးလား”

“ဘယ်နေမလဲ အာစရီရယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ့အတွင်းရေးမှူးက လုပ်ငန်းကြီးလုပ်မယ့်သူက အဓိကနဲ့ သာမညကိုခွဲခြားနိုင်ရမယ်တဲ့”

“တောက် ကြီးကျယ်လိုက်လို့ကွာ သူတို့က ဒေဝတာဆိုရင် ငါကလည်း လွတ်လပ်သူပါ ကွ၊ စီနီယာအတိုင်းပဲ ဒိတ်လုပ်ပေးလိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့အာစရီ”

ဆရာတပည့်တွေ အကြီးကြီးပွားနေစဉ် ကြိုတင်ရက်ချိန်းယူထားသော အဆိုတော်မင်းသမီး လေးတစ်ဆေယာက် သူ၏ မိတ်ကပ်အခြောက်နှင့်အတူ ပြက္ခဒိန်ဓာတ်ပုံရိုက်ရန်အတွက် အဝတ် အစားထည့်ကော်ပိုသေတ္တာကြီးမပြီး ရောက်လာသည်။

“ဟိုင်း နန်စီ လန်းတယ်ကွာ၊ မဆုံဖြစ်တာကြာပြီနော်၊ အစစ အိုကေတယ်မဟုတ်လား”

“လွတ်လွပ်လပ်လပ်ကို အိုကေပါတယ် ကိုလွတ်လပ်သူရယ်၊ မျက်နှာပွင့်တဲ့ ဖိုတိုဂရပ်ဖ် ဖာဆိုတော့လည်း တစ်လနီးပါးတောင် ဒိတ်လုပ်ရတယ်နော်၊ မင်းသား မင်းသမီး ရက်ချိတ်တာ တေ၁င် ဒီလောက် မစောင့်ရဘူး”

“အဟဲ ပြောတော့ နန်စီရယ်၊ ကြော်ငြာတွေ အဝင်များလို့ပါ မိုးရွာတုန်းရေခဲရတာ မဟုတ် လား”

“အာစရီ VCD ကော ရိုက်ပေးတယ်မဟုတ်လား။ နန်စီ စီးရီးအယ်ဘမ်တစ်ခွေ စီစဉ်ထား လို့”

“VCD က သီချင်းများရင် များသလို အရမ်းရက်ရှည်တာလေ။ ကိုယ်က အဲလောက်မှ အချိန်မပေနိုင်တာ”

“ကဲ ဟုတ်ပါပြီရှင် ဟုတ်ပါပြီ အရည်အချင်းတွေချမ်းသာပြီး အချိန်ဆင်းရဲနေတဲ့အတွက် အချိန်မဖြုန်းရဲတော့ပါဘူး။ ကျွန်မ အဝတ်အစားလဲလိုက်တော့မယ်နော်”

“အိုကေဗျာ”

နန်စီ မိတ်ကပ် အဝတ်အစားပြင်နေခိုက် ထွန်းမင်းကျော်က အလှဓာတ်ပုံရိုက်ရန်အတွက် စတူဒီယိုအတွင်း မီးချိတ်ခြင်း ရောင်ပြန်ပြားနေရာချခြင်း ထရိုင်ပေါ့များပြင်ဆင်ပေးခြင်းတို့ လုပ်ပြီး တာဝန်ကျေကြောင်းပြနေရှာသည်။

ထို့နောက်တစ်နေ့လုံး နန်စီအား ဓာတ်ပုံရိုက်ပေးခြင်းနှင့် အချိန်ကုန်ခဲ့၏ ။ မိန်းမလှလေး များ ဘယ်လိုနေထိုင်ပြီး ဘယ်လိုပို့စ်ပေးလျှင် သူ့အလှ ဘယ်လိုပို၍ ပေါ်လွင်ကြောင်း မြင်တတ်လွန်း သည့် လွတ်လပ်သူ သူမြတ်နိုးသောအလုပ်ကို စိတ်ပါလက်ပါ လုပ်ရင်း အားလုံးကိုမေ့သွားခဲ့သည်။

ဒီနေ့အလုပ်က ရိုက်ကူးနေသော subject ကိုမေ့ထား၍ မရ။
အခုရိုက်နေတာက အရက် ကြော်ငြာမဟုတ်သလို မွေ့ရာကြော်ငြာလည်း
မဟုတ်သဖြင့် sexy ဖြစ်အောင် ရိုက်၍ မရပေ။

ပြက္ခဒိန်ဖြစ်နေသည်မို့ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးပုံစံနှင့်
ခန္ဓာကိုယ်အလှပေါ်လွင်အောင် ရိုက်ကူး ရသည်။ နန်စီက
အဝတ်အစားခြောက်စုံလဲရိုက်သည်မို့ ဆံပင်ပုံစံပြောင်း အဝတ်အစားလဲနှင့်မို့
မိုးချုပ်သွား၏ ။

“ဟူး ပင်ပန်းလိုက်တာ အာစရီရယ်”

“နန်စီ အလှအပကို တစ်နိုင်ငံလုံးက အိမ်နံရံတွေ
အရောက်ပို့ပေးတဲ့ကိစ္စမဟုတ်လား။ ဒီလောက်တော့ ပေးဆပ်ရမှာပေါ့”

“ဒါကြောင့်လည်း အချိန်ပေးနေရတာ ပေါ့ရှင်”

“ကဲ အမောပြေ ဘာသောက်မလဲ နန်စီ”

“မသောက်တော့ဘူး အာစရီ၊ ဒင်နာတက်ရဦးမှာ ပြန်တော့မယ်”

“ဟား နန်စီရယ် လုပ်လှချီလား အလုပ်ကိစ္စပဲလား”

“ဟုတ်တယ် ရုပ်ရှင်ကားကြီးအတွက် ပရိုဂျူဆာနဲ့ညှိဖို့လေ”

“ကောင်းတယ် နန်စီ ကဲရီးအွန်”

လွတ်လပ်သူ နန်စီနှင့် စကားကောင်းနေချိန်မှာ မိတ်ကပ်မော်စီ
(မအူကုန်း) က ထွန်းမင်း ကျော်နားကပ်နေ၏ ။ သူငယ်ရှာသော မာမီက
ထွန်းမင်းကျော်ကို အပီချုပ်နေပြီထင်။

“အာစရီ မာမီက သူ့ကိုလည်း တစ်ပုံလောက်ရိုက်ပေးပါတဲ့”

“ထွန်းမင်းကျော်ရေ မာမီကို ရိုက်ဖို့ဆိုရင်တော့ ဦးမြညွန့်အဖွဲ့က

နံပါတ်တုတ်နဲ့မှ ပို ကောင်းမယ် ထင်တယ်”

“ဟယ် နော်တကန် ပေါ်တကပ် ဒေါ်တကုပ် နံပါတ်တုတ်ဆို မီးမီးကြိုက် မည်းမည်းရှည် ရှည် တုတ်တုတ်ကြီးရယ် အဟိ”

“ဟား ဟား ဟား ဟား ”

မာမိမော်စို့စကားကြောင့် ပေါ့ပေါ့ပါးပါးရယ်ရင်း တစ်နေ့တာ အလုပ်စခန်းသိမ်းခဲ့ကြ၏။ ထွန်း မင်းကျော်ကဘီယာသောက်ချင်သည်ဟု နာပူးနားဆာနှင့် ဂျီကျနေသဖြင့် သင်းထံနောက်ကျ မည်ဟု ဖုန်းဆက်ပြီး ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် စားသောက်ဆိုင်ကောင်းကောင်းသို့ ချီတက်ခဲ့သည်။

ကဏန်းမဆလာ၊ ဘဲခြေထောက်အကြွပ်ကြော်၊
ငါးခေါင်းအင်တုံဟင်းချိုနှင့် ဘီယာမှာလိုက် ကြ၏။ ဦးစွာပထမ ဘီယာပုလင်းများ ဖောက်၍ ဝိတ်တာက အဆင်သင့်ငဲ့ပေးသည်။

ဖန်ခွက်ထဲမှာ အမြှုပ်မသေခင် စားပွဲပေါ်အရိပ်တစ်ခုကျလာ၏။ မော့ကြည့်လိုက်သော အခါ ပြစ်မျိုးမဲ့ထင်သော အလှနတ်သမီးတစ်ပါး ကိုယ်ထင်ပြုလာသည်ကိုမြင်လိုက်ကြရ၏။

ထိုနတ်သမီးက လွတ်လပ်သူအား စေ့စေ့ကြည့်ရင်း..

“ကျွန်မကို အချိန်ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်ပေးနိုင်မလား ကိုလွတ်လပ်သူ”

“ကျွန်တော် အခု အပန်းဖြေနေတာပါ”

“တောင်းပန်ပါတယ်ရှင် ကျွန်မလည်း သိပ်အရေးကြီးတဲ့အလုပ်ကိစ္စမို့ပါ”

“အလုပ်ကိစ္စဆိုလည်း ကြိုတင်ချိန်းဆိုမှ”

“ကျွန်မတို့အကြောင်းကြားပြီးပါပြီ၊ ဒိတ်လုပ်တော့လည်း ရက်က သိပ်ကွန်ဖမ်းမဖြစ် တာနဲ့ ကျွန်မကိုယ်တိုင်ထပ်ပြီးလာခဲ့ရတာ ပါ”

လွတ်လပ်စကားမဆုံးခင် အမျိုးသမီးက ဖြတ်ပြောလိုက်၏။

ထိုအမျိုးသမီးသည် လှပသ လောက် ရဲတင်းသွက်လက်လွန်းသည်။

စားသောက်ဆိုင်ဟုဆိုသော်လည်း ယမကာပါတွဲရောင်း သည့်ဆိုင်ဖြစ်၍

စားပွဲအပြည်သောက်စားသူများရှိနေ၏။ ဒါကိုပင် လုံးဝအရေးမထား။ ခြေလှမ်း

မမှားဘဲ ဝင်လာရဲသည်ဆိုကတည်းက တော်ရုံတန်ရုံမဟုတ်မှန်း လွတ်လပ်သူ

ပေါက်မိ၏။

ထွန်းမင်းကျော်သည်လည်း ကစော်ဖောက်ထား စိမ်ရည်နှင့် နတ်သမီးကို

အကောင်လိုက် မျှောချနေပုံရ၏။ အမျိုးသမီးက စလင်းဘတ်ကြီးထဲမှ

ဖိုင်တစ်ခုထုတ်၍ ထိုဖိုင်ထဲမှ လိပ်စာကဒ်တစ် ခုကို လွတ်လပ်သူထံ ကမ်းပေးသည်။

လွတ်လပ်သူက တာဝန်ကျေယူကြည့်လိုက်သောအခါ

သူ့မျက်ခုံးနှစ်ဖက်မြင့်တက်သွားရ သည်။ ဒီနတ်သမီးက ဒေဝတာတို့၏

ကိုယ်စားလှယ်ဆိုပါလား။

“ကျွန်မက ဒေဝတာရဲ့ ချယ်ယာမင်

ဦးအောင်ခန့်နီရဲ့ကိုယ်ရေးအရာရှိပါ”

“ဪ ဒေါ်နီမိုးလွင် ထိုင်ပါဦး”

ဖိတ်ခေါ်မှုကို အသိအမှတ်ပြုသလို ဝင့်ကြွားစွာပြုံးရင်း လှပစွာ

ဝင်ထိုင်၏။ အမြှုပ်သေသွား ပြီဖြစ်သော ဘီယာကိုမော့လိုက်ပြီးနောက်

“ကျွန်တော် ဒီမှာရှိတာ ဘယ်လိုသိလဲ၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့တစ်ခါမှ

မဆုံဖြစ်သေး ဘူး ထင်တယ်”

“ကိုလွတ်လပ်သူက တီဗွီစတားပဲ ရှာရတာ မခက်ပါဘူး။ ဒီကိုတော့

ရှင်တို့ကားနောက်က လိုက်လာတာလေ”

သူမ၏ အဖြေကြောင့် လွတ်လပ်သူအနည်းငယ်ဖြိုသွားသည်။ အင်း

ဒေဝတာရဲ့နတ်မိမယ် ပဲလေ ဒီလောက်တော့ ရှိပေမပေါ့ဟု ဖြေတွေးတွေးမိ၏။

“ကိစ္စက”

“နေ့ခင်းက ကျွန်မရဲ့ဝန်ထမ်းတွေ ဒေဝတာရဲ့ကြော်ငြာကိစ္စတွေ တာဝန်ယူပေးဖို့ လာပြီး အကြောင်းကြားခဲ့တယ်ထင်ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ရိပ်ဖမ်းသံဖမ်းတော့ သိပြီးပါပြီ”

“နန်စီက လှတယ်နော်”

“ဗျာ”

လွတ်လပ်သူ အံ့ဩမိသဖြင့် ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွား၏။ နတ်မိမယ်ကို ပိုပိုသာသာ တွက်ထားမှ ဖြစ်မည်ဟုလည်း သဘောပေါက်လိုက်သည်။ လျှော့တွက်လို့မှမရတော့ဘဲလေ။

“အစင်း ကိုလွတ်လပ်သူရဲ့ ဖန်တီးမှုဓာတ်ပုံတွေကို ကျွန်မအမြဲအားပေးနေတာပါ။ နန်စီ ရဲ့အလှကို ကိုလွတ်လပ်သူက ဖော်ကြူးထားတာဆိုတော့ ပြက္ခဒိန်တွေ ရောင်းကောင်းဦးမှာပေါ့နော်”

ဒီနတ်မိမယ်ကို လွှတ်ထား၍ မရတော့မှန်းသဘောပေါက်လိုက်၍ ..

“အခု ငါးမိနစ်ကျော်သွားပြီနော် ဒေါ်နီမိုးလွင် ဆယ့်ငါးမိနစ်အတွင်း ပြီးအောင် ပြောဖို့တော့ မေ့မယ်မထင်ပါဘူးနော်”

“ဟင်း ဟင်း ပထမဆုံး ကျွန်မကို နီမိုးလွင်လို့ပဲခေါ်ပါလို့ မေတ္တာရပ်ခံပါရစေ၊ ဒုတိယက တော့ ဒေဝတာက ကိုလွတ်လပ်သူရဲ့ အရည်အချင်းကို သဘောကျလို့ လုပ်ငန်းခွဲဆယ့်နှစ်ခုထဲက ဒေဝတာသောက်ရေသန့်ရယ်၊ R.2.D-2 ဖက်ရှင်အဝတ်အစားတွေရယ် ဒေဝတာခရီးရေးရှင်း အတ်စတူဒီယိုအတွက်ရယ် လောလောဆယ် ကြော်ငြာသုံးမျိုး ဖန်တီးပေးဖို့

တာဝန်ပေးချင်လို့ပါရှင်”

“ကျွန်တော် လဆန်းတစ်ရက်နေ့မှ အားမယ် နီမိုးလွင်”

“ဒါက မိတ်ဆက်သဘောမျိုးပါ။ နောက်ထပ်ကြော်ငြာကိုးမျိုး ကျန်သေးတယ်ဆိုတော့ သိပ် ကြီးကျယ်လှတဲ့လုပ်ငန်းအတွက် အချိန်ရှေ့တိုးပေးလို့မရဘူးလားရှင်”

“ကျွန်တော့်လုပ်ငန်းက မင်းသား မင်းသမီးတွေကို ရက်ချိန်းပေးပြီး အတိအကျလုပ်ရ တာပါ။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်က ကတိတစ်လုံးနဲ့ အလုပ်လုပ်တဲ့သူပါ”

“လက်ရှိယူနေတဲ့ နှုန်းထားတက် နှစ်ဆပေးမယ်ရှင်”

“နီမိုးလွင် ကျွန်တော်က ဗုဒ္ဓဘာသာဝိပိ ကံကပေးသလောက်ကိုပဲ ရပိုင်ခွင့်လို့ သဘော ထားတာပါ”

ငွေပိုပေးမည်ဟု ပွဲစားဆန်ဆန် လူမိုက်စကားပြောလာသဖြင့် လွတ်လပ်သူ တင်းသွားပြီ။ အပြတ်ပြောပြစ်လိုက်၏ ။ နီမိုးလွင် မျက်နှာပျက်မသွားပါ။

“ကောင်းပြီလေ ဒါဆိုလည်း တစ်ရက်နေ့မှ ထပ်ဆုံကြတာပေါ့”

“အိုကေ ဆယ့်ငါးမိနစ် ပြည့်သွားပြီ”

မနအင်အားတောင့်တင်းသည့် အုပ်စုတစ်စု၏ ငွေဝယ်ကျွန်နီမိုးလွင်ကို မျက်နှာလွှဲလိုက် ပြီး ဘီယာလက်ကျန်ကိုမော့၍ စားပွဲထိုးခွာပေးထားသော ကဏန်းလက်မသားကို တူနှင့်ညှပ်ယူကာ စိမ်ပြေနပြေစားနေလိုက်၏ ။

နီမိုးလွင် ထရပ်လိုက်သည်ကို မျက်ဝန်းထောင့်မှ ဖျတ်ခနဲ မြင်လိုက်သည်။ ကြည်သာရွှင်ပျ သော လေယူလေသိမ်းနှင့်..

“ခုလို လက်ခံတွေ့ဆုံတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင် ဒီကြားထဲမှာ

ဖုန်းဆက်ပါရစေ ခွင့်ပြု ပါ ဦးနော်”

လွတ်လပ်သူ လက်မအားသဖြင့် တူကိုသာ ရမ်းပြီး ခွင့်ပြုပေးလိုက်၏ ။
ရိုင်းသည်ဟု ထင်စရာရှိသော်လည်း ဓနဂုဏ်မောက်သူ၏ လွမ်းမိုးမှုအား
ပညာဂုဏ်နှင့် လက်တုန့်ပြန်လိုရ၍ စိတ်ထဲကျေနပ်သွားမိသည်။

ဆိုင်ထဲမှ ကျော့ရှင်းစွာထွက်ခွာသွားသော နီမိုးလွင်နောက်သို့
ဆိုင်ရှိလူကုန်လှည့်ကြည့်နေ ကြတာ သူ သတိပြုမိ၏ ။ အင်း
မယ်စကြဝဠာပြိုင်ပွဲဝင်ကောင်းမယ် နီမိုးလွင်ဟု လွတ်လပ်သူ
မှတ်ချက်ချလိုက်ရသည်။

ထွန်းမင်းကျော်က တံတွေးမျိုချလိုက် လည်ချောင်းရှင်းလိုက်
ဘီယာမော့လိုက်နှင့်ဆိုတော့ သူ၏ လည်ဇလုပ်မှာ ဗကပ ဝါးရင်းတုတ်နှင့်
ရိုက်ပစ်ချင်စရာကောင်းအောင် ယောက်ယက်ခတ် လှုပ်ရှားနေလေ၏ ။

ဟေ့ကောင်ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“အုံးလွဲသွားတာမဟုတ်ဘူး အာစရိ။ အရိုးကျိုးပေါင်း
တက်သွားတာပဲဖြစ်မယ်”

ထွန်းမင်းကျော် သူ့ဂုတ်သူလက်တစ်ဖက်နှင့်ဆုပ်ကိုင်၍ ကျန်တစ်ဖက်က
မေးဖျား ကိုင်ကာ သံယောဇဉ်မပြတ်နိုင်သည့်အကြည့်များကို ရပ်တန့်ပြီး
မျက်နှာကိုဆွဲလှည့်ရင်းပြောသည်။

“ဘာလဲကွာ ဒီလောက်အထိဖြစ်စရာလား တို့နားမှာ ဒါမျိုးတွေ
တစ်ပုံကြီး”

“မတူဘူးနော် အာစရိ၊ ဒါလေးက ငြိစဉ်လေး အာစရိရဲ့”

“ကဏန်းလက်မအခွံနဲ့အတူ အမှိုက်ပုံးထဲ ဝဲလိုက်စမ်းပါကွာ”

“မဟုတ်ဘူးနော် အာစရိ စကားပြောပုံနဲ့ အသံကိုက ဆွဲဆောင်မှုရှိတာ”

“ကဲ နီမိုးလွင်တမ်းချင်းကို ရပ်တော့နော် မင်းသောက်ဦးမှာလား
တော်ပြီဆိုရင် ထမင်းမှာ လိုက်မယ်”

“အား အာစရိကလည်းဗျာ သောက်တောင်မသောက်ရသေးဘူးလေ၊
နီမိုးလွင်ကြောင့် ဗွက်ထသွားတဲ့ရင်ဘတ်ကို ဘီယာနဲ့ဆေးပစ်မှ ဖြစ်တော့မှာ ဒါမှ
အတွင်းဒဏ်မရမှာပေါ့ အာစရိရဲ့”

“ဟား ဟား ဟား ဒါဆိုလည်း သောက်ကွာသောက်၊ ရင်ထဲမှာ
ဗွက်မပေါက်အောင် မြက် ခြောက်ကို အမြည်းလုပ်လိုက်ဟေ့ ဟား ဟား ဟား”

သက်ရှိထင်ရှား ဒွေးမယ်နော်

အောင်မြင်မှုဆိုသည်မှာ အမြန်ချောပို့စနစ်ဖြင့်

စာတိုက်မှ ရောက်လာနိုင်သော အရာမဟုတ်ပါ။

ကံ ဉာဏ်၊ ဝီရိယဆိုသော သူငယ်ချင်းသုံးယောက်ကလည်း

သဘောထား အလွန်နုသောသူများဖြစ်ကြ၏ ။

သူတို့အား တစ်ချက်ကလေး မျက်နှာသာမပေးရုံနှင့်

သင့်ထံမှ ထွက်ပြေးသွားမည်သာဖြစ်သည်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှုတည်ဆောက်နိုင်သူက ကံ ဉာဏ်

ဝီရိယတို့၏ အထောက်အပံ့ကို ခံစားခွင့်ရ၏ ။ Confidence မြင့်မားသူများက

တခြားလူများထက် အကျိုးအမြတ်နှင့်အောင်မြင်မှုကိုပိုမိုခံစားခွင့်ရှိသည်။

ထိုအတန်းစားထဲပါနိုင်ရန် လွတ်လပ်သူ အမြဲဂရုပြုသည်။

မိမိလုပ်ငန်းက အီလက်ထရန်းနစ်ပစ္စည်းများကို အစဉ်တစိုက်

အားကိုးရသည်။ ကင်မရာ နှင့် ကွန်ပျူတာမရှိမဖြစ် ပစ္စည်းများဖြစ်နေသလို

နည်းပညာထွန်းကားမှုကြောင့် ပစ္စည်းသစ်များက နာရီနှင့်အမျှ ပြောင်းလဲကာ

အသစ်အသစ် ဖြစ်နေကြ၏ ။

ထို့ကြောင့် ကွန်ပျူတာ ဆော့ဖ်ဝဲနှင့် ကင်မရာများအကြောင်း

မျက်ခြေမပြတ် လေ့လာရ သည်။ အသုံးတည့်သော ပစ္စည်းကိုမဖြစ်မနေ ဝယ်ယူပြီး

သုံးတတ်အောင် လေ့ကျင့်ရ၏ ။ ဒီဂျစ် တယ်ခေတ်တွင် ကိရိယာတန်ဆာပလာကို

အပြစ်တင်နေသော လက်သမားမဖြစ်ရအောင် ကြိုးစား ရသည်။

ဘယ်လောက်အလုပ်များများ နိုင်ငံတကာ စာမျက်နှာများကို

အင်တာနက်မှ အမြဲမပြတ် လေ့လာသည်။ စာဖတ်ချိန် တစ်နာရီရအောင်

အချိန်ပေးရသည်။ သို့ဖြစ်၍ လွတ်လပ်သူ၏ Toilte မှာ
မိန့်လိုင်ဘရီကဲ့သို့ဖြစ်နေသည်။

သီးသန့်အချိန်ပေးနိုင်လျှင် ကမုတ်ပေါ်ထိုင်ပြီ စာဖတ်၏ ။ ဤသို့
အပတ်တကုတ် ကြိုးစားခဲ့ ခြင်းကြောင့်သာနေရာတစ်နေရာရခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ဒီနေ့မနက် အိမ်ကအထွက် ထုံးစံအတိုင်း သမီးနှင့်
သင်းကိုကားပေါ်တင်ခေါ်လာခဲ့၏ ။ သား ကတော့ ကျောင်းကားနှင့်
ကျောင်းသွားပြီဖြစ်သည်။ သမီးငယ်ကို မူကြိုပို့ပြီး သင်းအား ဈေးတွင်
ချထားပေးခဲ့၏ ။

“ကိုကို ညစာ ဘာဟင်းစားမလဲဟင်”

“သင်းသင်းသန့်လေးကို စွပ်ပြုတ်လုပ်သောက်ချင်တယ်”

“ကိုကိုနော် ကောင်းကောင်းပြော”

“အဟင်း ဒါဆို မယားကြော်ချက်လေး လုပ်ထား”

“ကိုကို”

“ဘာလဲ”

“ကောင်းကောင်းပြောဆို”

“အဟဲ ရယ်ပါတယ် သင်းရယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သင်းစီမံရင်
စားလို့ကောင်းတာပဲဟာ ချက် ချင်တာချက်”

“အင်း သင်းရဲ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကပြောတယ် ကိုကို”

“ဘာတဲ့လဲ ကိုကိုက ခန့်ချောကြီးတဲ့လား”

“ဟင်းဟင်း စိတ်တော့မဆိုးနဲ့နော် အကြောင်းမရှိဘဲ မယားကို
ကြံဖန်ချီးကျူးနေရင် အဲဒီ ယောက်ျားမရိုးတော့ဘူးတဲ့”

“ဟား ဟား ဟား ဘယ်ပညာရှိမက ပြောသွားတာလဲ သီလရှင်
မယ်ကင်းလား”

“မဟုတ်ဘူး ဒေါ်ဦးဇွန်း’

“ဟား ဟား ဟား ကိုကိုက အပိုတွေလုပ်ပြီး ချီးကျူးနေတာမှ
မဟုတ်တာ။ အမှန်တရားကို ပြောနေကျအတိုင်း ပြောလိုက်တာလေ”

“အမှန်အတိုင်းပြောတာဆိုရင်တော့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုကို’

“ကိုကိုပြောတာ အမှန်တွေပါပဲ သင်းရယ်”

“ဟုတ်ပါပြီ ကဲ သွားတော့ ကိုကို နောက်ကျနေဦးမယ်”

သင်းက ကားကိုမှီပြီး စကားပြောနေရာမှ ခွာပြီးနှုတ်ဆက်၏ ။
လွတ်လပ်လည်း ဂီယာချိန်း လိုက်ရင်း ဇနီးသည်ကို လက်ပြ၍ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

ကားမောင်းလာရင်း သင်း၏ ထူးဆန်းသော

စကားများကိုနားမလည်နိုင်ဖြစ်ရသေး၏ ။ ပြီးမှ

အိမ်ထောင်သည်အမျိုးသမီးများစုဝေးမိရာမှ သူ့ယောက်ျား၊

ကိုယ့်ယောက်ျားအကြောင်းပြောကြ ရင်း အစထွက်လာသည့်စကားဖြစ်ရမည်ဟု

တွေးကာ ရယ်သွမ်းသွေးလိုက်ရင်း ထိုအကြောင်း အရာအားခေါင်းထဲမှ ထုတ်ပစ်ရ၏

။

စတူဒီယိုရောက်သောအခါ ထွန်းမင်းကျော် တန်းစီချိန်းဆိုပေးထားသော
အလုပ်ဇယားကို အရင်ကြည့်ရ၏ ။ ဘွဲ့ယူသူများ၏ မိသားစု ဓာတ်ပုံရိုက်ရန်
ချိန်းဆိုမှုများက ပိုများနေတာတွေ့ရ သည်။

ညနေသုံးနာရီတွင် တွေ့ရမည်သူက ဒွေးမယ်နော် သူကတော့
အလုပ်ကိစ္စဆွေးနွေးရန်ဟု ဖော်ပြထား၏ ။ ဘယ်သူများလဲ ဘာကိစ္စများလဲ
နာမည်ကတော့ အတော်စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်း နေသည်။ ဒွေးမယ်နော်ဆိုတော့

ငွေတောင်ပြည်ပြန်ဖို့ ဗီဇာလာလျှောက်တာဖြစ်မှာပါဟု ရယ်စရာ တွေးရင်း အလုပ်စဖို့ ပြင်ဆင်လိုက်၏။ ရိုက်ကူးပြီးသောကြော်ငြာများကို edit လုပ်ဖို့က တစ်ပုံတစ် ပင်းတန်းစီနေပြီမဟုတ်လား။

အစောဆုံးဓာတ်ပုံရိုက်ရန် ချိန်းထားသူက ဆယ့်တစ်နာရီမှဖြစ်၍ ရသလောက်အချိန်လေး ကို Edit လုပ်ရင်း ဖြတ်သန်းရသည်။

ထွန်းမင်းကျော်နှင့်လွတ်လပ်သူတို့ ကွန်ပျူတာတစ်လုံးစီနှင့် အလုပ်ထဲအာရုံရောက်နေကြ ၏။

ဆယ်နာရီခွဲလောက်တွင် ထွန်းမင်းကျော် အပြန်ထွက်သွားတာ မြင်လိုက်သော်လည်း ဘာမှ မမေးမိ။ နာရီဝက်ခန့်အကြာတွင် ချိုင့်တစ်လုံးဆွဲပြီးပြန်ရောက်လာမှ နေ့လယ်စာ သွားမှာ တာဖြစ်ကြောင်း သိ၏။ အတော်အလိုက်သိသည့် တပည့်ပါပဲလားဟု တွေးရင်း ပီတိဖြစ်သွားသည်။

“အာစရီ ဆယ့်တစ်နာရီမထိုးခင် ပုံးတွတ်ထားလိုက်ဦး တော်ကြာ နေ့လယ်စာ ငတ်နေဦး မယ်”

ထွန်းမင်းကျော်ကောင်းမှုနှင့် အချိန်မီစားသောက်ခွင့်ရ၍ သာ တော်တော့သည်။ စားပြီး ကာစမှာပင် ဘွဲ့ယူထားသူများ တန်းစီကာ ရောက်လာကြသဖြင့် မနေမနား ရိုက်ပေးနေရသည်မှာ အညောင်းဆန့်ချိန်ပင်မရခဲ့။

နှစ်နာရီလေးဆယ့်ငါးတွင်မှ ကြိုတင်ချိန်းဆိုထားသူများ ကုန်သွားတော့သည်။ မောမော ညောင်းညောင်းနှင့် ခြေပစ်လက်ပစ် လှဲချအနားယူလိုက်၏။ မျက်စိများပါ မှိတ်ထားလိုက်ရာမှ အိပ် ပျော်သွားသလိုပင်ဖြစ်သွားသည်။

ထိုအခိုက်တွင် သူ့ကိုလှုပ်နှိုးသလို ခံစားရသဖြင့် မျက်စိဖွင့်ကြည့်မိ၏။ သူ့ဘေးတွင် ငုတ် ထုတ်ထိုင်နေသာ ထွန်းမင်းကျော်ကိုတွေ့ရသည်။

“ဘာလဲကွာ ပင်ပန်းလွန်းလို့ဟာကို”

“မောတာ ပန်းတာ အကုန်ပျောက်သွားမယ့်ဆေးရှိတယ် အာစရိရဲ့”

“ဘာလဲ အင်နာဗွန်စီလာ မသောက်ဘူး”

“ဟာအင်နာဗွန်စီထက် ဆယ်ဆသာတဲ့ ဂျင်ဆင်းအတောင့်လိုက်ကြီး
ရောက်နေ တာ အာစရိရဲ့”

“မင်းကြောင့် ငါရူးတော့မှာပဲကွာ ရှင်းရှင်းပြောစမ်းပါဟ”

“စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ငုပ်တုပ်ထထိုင်ပြီးထွန်းမင်းကျော်အား
ပိတ်ကောလိုက်သော် လည်း ဒီကောင် လုံးဝမျက်နှာပျက်မသွားချေ။

“မဟုတ်ဘူး အာစရိ ရှေ့မှာ ဒွေးမယ်နော် ရောက်နေပြီ”

“အဲဒါဆိုလည်း သုခနုအိပ်နေတယ်လို့ ပြောလိုက်ကွာ”

“အိပ်ချင်တဲ့မျက်စိတွေပါ စုံလိုက်ကျွတ်ထွက်သွားနိုင်တာ ဆရာရဲ့
ထွက်ကြည့်လိုက်ဦး”

ထွန်းမင်းကျော် အမူအရာက ပြူးပြူးပျာပျာနှင့် အမောတကော
နိုင်လွန်းလှသဖြင့် လွတ်လပ်စဉ်းစားရကျပ်သွား၏။ ပုံစံက အပမီလာသလိုလို
သွေးစုတ်ဖုတ်ကောင်နှင့် ပက်ပင်းတွေ့ လာသလိုလို ဖြစ်နေသည်။

သို့နှင့် ထပြီး မျက်နှာသစ်ရင်း လန်းသွားအောင် အရင်လုပ်လိုက်၏။
မှန်ကြည့်ကာ ဗိုကေ သလိုက်သဖြင့် ထွန်းမင်းကျော် ခွဲခနဲ
ရယ်တာတွေ့လိုက်ရသည်။ မျက်စောင်းထိုးကာ မကျေမ လည်ကြောင်းပြသရင်း
စတူဒီယိုရှေ့ခန်းသို့ ထွက်လာခဲ့၏။ ဇာခန်းဆီးကို ဖယ်လိုက်သည့်အခါမှာ တော့

ထွန်းမင်းကျော် ဘာလို့ ဣန္ဒြေမဆည်ဖြစ်လာရသလဲဆိုသည့်အဖြေကို
ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သိလိုက်ရ၏။ ခေါမနတ်သမီး ဗီးနပ်စ်က
သွေးစုတ်ဖုတ်ကောင်ယောင်ဆောင်ကာ ထွန်းမင်းကျော် ၏ နှလုံးသွေးကို

ဖောက်စုပ်သွားတာပဲဖြစ်မည်။

ခန်းဆီးစကိုချလိုက်ပြီး သူမထံလျှောက်သွားသည့်ခြေလှမ်းများ
ယိမ်းယိုင်နေသော လွတ်လပ်သူ သတိပြုမိ၏ ။

အလှအပပေါင်းစုံ ဝန်းရံနေသော သူ့ဝန်းကျင်တွင်ပင်
ဤမျှပြီးပြည့်စုံသော အလှတရား ကို မတွေ့ဘူးခဲ့ဖူးခဲ့ဟု သူသေချာစွာ သိနေသည်။
သူမ၏ အလှအပကို ခံစားရသည်မှာ

ကန္တာရ ခရီးကြမ်းနှင့်ပြီး အိုအေစစ်တွင် နားခိုလိုက်ရသလိုမျိုး
အမြစ်ခင်းသစ်တောထဲ သစ်လုံးအိမ်နှင့်နေရသလိုမျိုး၊ အသထိုရ်မြင်းကို စီး၍
တိမ်ညွန့်စားရသလိုမျိုး၊ ဆောင်းနံနက်၏ နှင်း မှုန်များကြား
လမ်းလျှောက်ရသလိုမျိုး၊ ငန်းဖမ်းသလို ဖျားနေခိုက်
ဘရန်ဒီတစ်ခွက်သောက်လိုက်ရ သလိုမျိုးထိ ရသစုံပေးစွမ်းနိုင်လောက်အောင်
ထူးခြားဆန်းသစ်နေလေ၏ ။

လွတ်လပ်သူ လည်ချောင်းထဲမှ တုန်ခါနှုန်းမမှန်သော
ရူတအက်ကွဲသံတချို့ ထွက်ကျလာ သည်။

“ကျ ကျ ကျန်တော် လွတ်လပ်သူပါ ဒွေးမယ်နော်”

လျှပ်စီးလက်သလို တောက်ပသော အပြုံးကိုမြင်ရသည့်အခိုက် မိုက်ခနဲ
လဲကျမသွား အောင် ကောင်တာကို ဖေးမမှီတွယ်ထားလိုက်ရသည်။ ကောင်တာမှ
စားရေးမလေး ယမုံနွယ် က လွတ်လပ်သူအား ပြုံးစိစိနှင့်ကြည့်နေသဖြင့် သူ
ရုက်သွားမိသည်။

“ကိုလေး ဒေဝီကို မမှတ်မိဘူးလားဟင်”

“ဒေဝီ ဒွေး ဒွေးမယ်နော်ဆို”

ကွန်ပျူတာ ဆော့ဖ်ဝဲတို့နှင့် တူပဖန်တီး၍ မရနိုင်လောက်အောင်

ပီသကြည်မြဲနေသည့် ဂီတ သံလိုအသံမျိုးနှင့်ပြောသော စကားသံကိုကြားရသည့်အခိုက်မှာ သတိလက်လွတ်ဖြစ်မတတ် ခံစားလိုက်ရပြန်သည်။

“ဒွေးမယ်နော်ဆိုတာ ဒေဝီပဲပေါ့ ကိုလေးရဲ့ ဦးစိုင်းမောင် ဒေါ်နန်းခမ်းတို့ရဲ့သမီး ဒေဝီပါ”

“ဟာ ဒေဝီ နင် နင် ငယ်ငယ်တုန်းက အတူတူ ဆော့တိုင်း အမြဲဂျီကျတဲ့ဒေဝီမက နင် ဟုတ်လား”

“ဪ ဟုတ်ပါတယ် ဆို ကိုလေးကလည်း”

“ဝမ်း ဝမ်းသာလိုက်တာ ဒေဝီရာ၊ လာ ဒေဝီ စတူဒီယိုထဲမှာ အဲကွန်းရှိတော့ သက်တောင့် သက်သာရှိတယ်”

လွတ်လပ်သူ၏ ဖိတ်ခေါ်မှုကို လက်ခံပြီး ထရပ်လိုက်သောအခါ ကိုယ်ကာယ၏ အလှကို လည်း ရှုစားခွင့်ရသွား၏။ ထိုအခိုက်မှာလည်း လွတ်လပ်သူ၏ ရင်ညွန့်အရပ်အား ဥက္ကာပျံဝင်တိုက် သကဲ့သို့ ခံစားသွားရပြန်သည်။

ဒွေးမယ်နော်နှင့်ဆုံစည်းခြင်းသည် သူ၏ အရှေ့အလယ်ပိုင်းအရပ်၌ တည်ရှိသော နှလုံးသား ရပ်ဝန်းကို ဖရိုဖရဲဖြစ်စေမည်မှန်းသာသိခဲ့လျှင် သူ ရှောင်ပုန်းနေဖို့ ကြိုးစားဖြစ်လိမ့်မည်လား မပြော တတ်တော့ချေ။

ငယ်ငယ်တုန်းက စုတ်ချွန်းချွန်းနှင့် အငြင်းသန်ပြီး အလွန်ဂျီကျတတ်သော ကလေးမသည် သူ၏ စိတ်ကို ပြောင်းဆန်အောင် ဖမ်းစားနိုင်တာ ဘာကြောင့်ပါလဲ။ ထိုအခိုက်အတန့်ကာလ၌ လွတ်လပ်သူ၏ အတွေးထဲတွင် သင်းသင်းသန့်သည်လည်းကောင်း၊ ကောင်းမှုသည်လည်းကောင်း၊ အကြင်နာသည်လည်းကောင်း၊ ဘယ်အရပ်သို့ နယ်နှင့်ခံလိုက်ရသည်မှန်းမသိ။ သူ့ရင်တွင်း၌ ရှိမ နေ တာအမှန်ပင်ဖြစ်သည်။

“ကဲ ပြောပါဦး ဘယ်လိုက ဘယ်လို ဒွေးမယ်နော်ဖြစ်သွားရတာ လဲ”

“အဟင်း အနုပညာလောကထဲဝင်မယ်ဆိုတော့

နာမည်လှလှလေးရွေးလိုက်တဲ့ သဘောပါ။ ဘာရယ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒွေးမယ်နော်က ဘာကိုဝါသနာပါတာလဲ ဘာဖြစ်ချင်တာလဲ”

“မရယ်နဲ့နော် ကိုလေး”

“အေးပါဟ”

“အဟင်းသရုပ်ဆောင်ဖြစ်ချင်တာ ကိုလေးရ”

လွတ်လပ်သူ မအံ့ဩမိတော့ချေ။ သည်လို မိန်းမလှမျိုးကို သူသာတင်ပေးလိုက်လျှင် ပွဲဆူ အောင်နည်းနည်းလှုပ်ရှားလိုက်လျှင် ပရိဂျူဆာတွေ အံ့ခဲလာတော့မည်ဆိုသော ကွန်ပျူတာ နှင့် တွက်ချက်စရာမလိုအောင် သေချာလွန်းလှသည်။

“သရုပ်ဆောင် ဟဲ ဟဲ ဒွေးမယ်နော်က တကယ်ဝါသနာပါတာလား”

“အင်းပေါ့ ကိုလေးရဲ့ ဝါသနာပါလွန်းလို့ နိုင်ငံခြားမှာတောင် အလုပ်မလုပ်ဘဲ ပြန်လာခဲ့ တာ”

“အိုကေလေ ကိုလေး တတ်အားသရွေ့ ကူညီပါ့မယ်”

“ တကယ်”

ချစ်စဖွယ်ဟန်ပန်နှင့် မျက်ဝန်းထောင့်ကပ်ပြီးပြောလိုက်သည့် အခါမှာတော့ သွေးများ ပြောင်းပြန်စီးဆင်းသလို ဖြစ်သွားရတော့သည်။ ထိုသို့ ဒွေးမယ်နော်နှင့် တွေ့ဆုံပွဲအား လက်မှတ် မဝယ်ဘဲ အထူးတန်းမှ ထိုင်ကြည့်နေသူမှာ ထွန်းမင်းကျော်သာဖြစ်သည်။ မုန့်လှစားခံရမည်ကို စိုးထိတ်သော ကလေးတစ်ယောက်အတွေးမျိုးနှင့်စာမန်ခုတ်သည့် အမူအရာကိုမြင်လိုက်ရ တော့ လွတ်လပ်မှာ ရယ်ချင်စိတ်ကို

မနည်းထိန်းထားလိုက်ရသည်။

“ထွန်းမင်းကျော်”

“ဗျာ အာ အာစရီ”

“စတော်ဘယ်ရီဖျော်ရည် နှစ်ခွက်လောက် သွားဝယ်ပေးပါလားကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

အစာကိုလက်လွှတ်လိုက်ရသော မြွေတစ်ကောင်၏

မျက်လုံးမျိုးနှင့်ကြည့်ပြီး စောင်းငန်း စောင်းငန်းနှင့် ထွက်သွားသည့် ထွန်းမင်းကျော်ပုံစံက တကယ့်ကလေးဆိုးတစ်ယောက်ပမာ။

“ကိုလေးက ဒွေးမယ်နော်ကို ဘာကြိုက်သလဲဆိုတာ မမေ့သေးဘူးနော်”

“မေ့စရာလား ဒွေးမယ်နော်ရယ် ပျော်စရာကောင်းတဲ့

တကယ့်အမှတ်ရတွေပဲဟာ”

လွတ်လပ်သူ၏ စကားကြောင့် ဒွေးမယ်နော်မျက်နှာ

ဝင်းပသွားပုံမှာ ကြယ်ကြွေသလိုမျိုးပင် ဖြစ်သည်။ ခက်တော့ခက်နေချေပြီ။

ဒွေးမယ်နော် ဘာလုပ်လုပ် ရင်ကိုထိခတ်လှုပ်ရှားသွားရတာ ဘာကြောင့်များပါလိမ့်။

“သူငယ်ချင်းတွေကပြောတယ် ကိုလေး”

“ဘာတဲ့လဲဟင်”

“မော်ဒယ်လုပ်မှာလား မင်းသမီးလုပ်မှာလား ဘာပဲလုပ်ချင်လုပ်ချင်

ဓာတ်ပုံလွတ်လပ်သူ ဆီ ကိုသာသွားတဲ့”

“ဟဲ ဟဲ အဲဒါ ကိုလေးကြောင့်မှမဟုတ်တာ ရုပ်ချောပြီး

တော်တဲ့သူတွေဖြစ်သွားကြတာပဲ ဟာ”

“ဒွေးမယ်နော်ကော မချောဘူးလား ဟင် ကိုလေး”

ထိုအမေးကိုဖြေဖို့ လွတ်လပ်သူ လုံးဝတုန့်ဆိုင်းမနေခဲ့ပါ။

“ဒွေးမယ်နော်သာ မင်းသမီးလုပ်မယ်ဆိုရင် ဗီဒီယိုနဲ့ရုပ်ရှင် လောကသားတွေ ရူးကုန်ကြမှာ သေချာတယ်လေ”

“အဟင်း ဟင်း ဟင်း ဒါဆို ဒွေးမယ်နော်ရဲ့ အိပ်မက်တွေ အကောင်အထည် ဖော်ဖို့ ကိုလေးကိုပဲ အပ်လိုက်တော့မယ်နော်”

“လက်တွဲပြီး ကြိုးစားကြည့်ကြတာပေါ့ ဒွေးမယ်နော်”

“ကိုလေးကြောင့် ဒွေးမယ်နော်ရဲ့ယုံကြည်ချက်တွေ ပိုခိုင်မာသွားပြီ ကိုလေးရယ်”

ဘယ်အချိန်က ပြန်ရောက်နေမှန်းမသိသော ထွန်းမင်းကျော်လာချပေးသည့် စတော်ဘယ် ရီဖျော်ရည်ခွက်များရောက်လာမှ စကားခဏပြတ်သွား၏ ။

“အာစရီ သုံးနာရီခွဲမှာ ကောင်မလေးသုံးယောက် စာရင်းပေးထားတာ ကျန်သေးတယ်နော်”

“ထားလိုက်ကွာ လာရင်လည်း မင်းရိုက်ပေးလိုက်”

“ဟာ ဖြစ်မလာ ၊ အာစရီရဲ့”

“ဒါဆိုလည်း လာရင်ခဏစောင့်ခိုင်းထားလိုက် သွားတော့”

ထွန်းမင်းကျော် ဂျစ်ကန်ကန်နှင့် ထွက်သွားတော့မှ စကားဆက်ရ၏ ။

“ဒါနဲ့ လေးလေးတို့ကော နေကောင်းကြရဲ့လား ဒွေးမယ်နော်”

“ကောင်းပါတယ်ကိုလေးရယ်။ ဖေဖေတို့က ပဲခူးကလွဲပြီး ဘယ်မှသွားချင် ကြတာမဟုတ် ဘူးလေ။ ဒါကြောင့် ဒွေးမယ်နော် တစ်ယောက်တည်း ဒေါ်လေးတို့ဆီမှာ လာနေရတာ ”

“အင်း ကိုလေး ခုလိုအောင်မြင်နေတာ

လေးလေးရဲ့ကျေးဇူးတွေအများကြီးပါပါတယ်။ ကိုလေးရဲ့ဝါသနာကို
မြေတောင်မြှောက်ပေးတဲ့အနေနဲ့ ကင်မရာတစ်လုံးဝယ်ပေးခဲ့တာရော၊ ဓာတ်ပုံ
ဦးပြည့်စုံဆီမှာ တပည့်အဖြစ် အပ်ပေးခဲ့တဲ့ကျေးဇူးတွေကော ကိုလေး
မမေ့ပါဘူးကွာ”

ထိုစဉ် သာသနာဖျက် ထွန်းမင်းကျော်က

ကောင်မလေးသုံးယောက်ခေါ်ပြီး စတူဒီယိုထဲ ဝင်လာ၏။ ဒွေးမယ်နေက
အလိုက်သိရှာသည်။

“ဒွေးမယ်နော် ပြန်တော့မယ်လေ ကိုလေး အခု
အဆက်အသွယ်ရပြီဟာ နောက်မှ ပဲ ဖုန်းဆက်ပြီးချိန်းမယ်”

“ကောင်းပြီ ဒွေးမယ်နော် ဒွေးမယ်နော်အတွက်
ကိုလေးတစ်ယောက်လုံးရှိတယ်ဆိုတာ မမေ့ရင်ပြီးတာပဲ။ ဒါနဲ့ ဘယ်လိုပြန်မလဲ”

“အဆင်ပြေပါတယ် ဒေါ်လေးဆီက ကားယူလာတယ်လေ”

“အိုကေ ဆီးယူ ဘိုင့်ဘိုင့်”

လက်ချောင်းလေးများလှုပ်၍ နှုတ်ဆက်ပြီး လှည့်ထွက်သွားပုံက
လွတ်လပ်သူ၏ ဝိညာဉ်ကိုပါ နှုတ်ယူခေါ်ဆောင်သွားသလိုမျိုးမို့
မလှုပ်မယှက်ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ ထွန်းမင်းကျော်က ပခုံးတို့၍
အသက်ပြန်သွင်းပေးသည်။

“အာစရီ ကောင်မလေးတွေ စောင့်နေတယ်လေ”

ထိုနေ့က ဒွေးမယ်နော် ပြန်သွားပြီးနောက်

အလုပ်ဆက်လုပ်နေသော်လည်း အလုပ်တွင် အာရုံကမပြု၊ တစ်သက်နှင့်တစ်ကိုယ်
စိတ်မပါဘဲ ဓာတ်ပုံရိုက်မိသည်မှာ သည်တစ်ကြိမ်သာရှိမည် ထင်၏။

အပြန်လမ်းတစ်လျှောက်တွင်လည်း လွတ်လပ်သူအတွေးထဲ
ဒွေးမယ်နော် လိုက်ပါလာပြန် သည်။ သူ့စိတ်တွေ ဘာဖြစ်သွားမှန်း သူစဉ်းစား၍
မရ။ သူ့အနေနှင့် အခြားတစ်ပါးသော မိန်းမတစ် ယောက်အကြောင်း
တွေးမိသည်ဆိုတာကိုက သဘာဝမကျ။

မဟာပုရိသဝါဒကို လက်တည့်စမ်းချင်နေတာများလားဟု တွေးတော့
နည်းနည်းရင်ခုန်သွား ၏။ အိမ်ထောင်သက် ဆယ်နှစ်ရှိနေနှင့်ပြီးသော
ယောက်ျားတစ်ယောက်က မိန်းမလှတစ်ယောက် ကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါတွေ့မိရုံမျှနှင့်
အခုလိုဖြစ်ရသတဲ့လား။

တကယ်တော့ လွတ်လပ်သူမှာ လူမှုစည်းကမ်းကို
တော်တော်လေးလိုက်နာထိန်းသိမ်းခဲ့သူ တစ်ယောက်သာ ဖြစ်သည်။
သူ့နေရာသူ့အဆင့်အတန်းသည် မိန်းမချောများစွာနှင့် ဇာတ်ရှုပ်ခွင့်ကို အလွယ်တကူ
ကြုံတွေ့နိုင်သောနေရာဖြစ်သည်။

ဒါတောင်မှ သူ့သိက္ခာကို မယိမ်းမယိုင်အောင်
ထိန်းသိမ်းထားနိုင်ခဲ့သည်။ အခုတော့ သူ့ ကိုယ်သူ ပဒေသရာဇ်၊ ဧကရာဇ်တစ်ပါးလို
စိတ်ကြီးဝင်နေမိပြီးလားမသိ။ မင်းတုန်းမင်းကိုဂုဏ်ပြုင် ချင်သလိုလိုသီပေါမင်းကို
ချီးကျူးချင်သလိုလို ဖြစ်နေမိ၏ ။

မြန်မာဘုရင်များတွင် မိန်းမစိုးဆိုသော လူတန်းစားတစ်ရပ်ရှိခဲ့ဖူးသည်။
တရုတ်မင်းများကို လည်း ကုန်းကုန်းတို့က ချုပ်ကိုင်ထားကြ၏ ။
ကိုရီးယားဘုရင်များ၏ နန်းတွင်းရေးကိုလည်း အထိန်းတော်ဆိုသူများက
မရှုပ်ရှုပ်အောင် မွေခဲ့ကြ၏ ။

အခေါ်အဝေါ်တွေ ဘယ်လိုပဲ ကွဲပြားကွဲပြား သူတို့တွေအားလုံး
ယောက်ျားဘဝကို စွန့်လွှတ်၍ ဘုရင်၏ မယားကြီး၊ မယားငယ်များ

အခြားယောက်ျားများနှင့် မတွေ့အောင် ကာကွယ် စောင့်ရှောက်ထိန်းသိမ်းရသော မိန်းမထိန်းများသာဖြစ်ကြလေသည်။

ဒါ ဓားမိုး၍ ပုရိသဝါဒကို ထူထောင်ခဲ့သော ပဒေသရာဇ်ခေတ်က ဧကရာဇ်တို့၏ ဝိညာဉ်ဆိုး သာဖြစ်၏ ။

ကမ္ဘာပျက်ဖို့ လက်နှစ်လုံးလောက်သာ လိုတော့သော ယနေ့ခေတ်မှာတော့ မိန်းမကို ဓားမိုး၍ ယူစရာမလိုတော့ပါ။ တစ်ခုတော့ရှိသည်။ ငါးတောင်တန်ကို ကြမ်းခင်း၊ တစ်ထောင်တန်နှင့် ပျဉ်ကာ ၍ ငါးထောင်တန်အမိုးကို မိုးထားသည့် ငွေစက္ကူနှင့်ဆောက်ကာ အိမ်ကလေးထဲတွင် ထိုမိန်းမများ ကို ထားနိုင်ရမည်။ ဒါဆိုပြီးပြီ အေးဆေး။

အလုပ်မရှိ အကိုင်မရှိ အရက်သမားတချို့တောင် မိန်းမနှစ်ယောက် သုံးယောက်ယူနေကြ သည့်ခေတ်ကြီးမဟုတ်လား။ လွတ်လပ်သူတစ်ယောက် လျှပ်ပေါ်လောလီခြင်း မိုးကြိုးပစ်သည်ကို ပုရိသဝါဒထန်းလျက်နှင့်ကာနေမိလေပြီ။

အိမ်ပြန်ရောက်သည်နှင့် သင်းကျေနပ်အောင် ထုံးစံရှိသမျှ မမေ့မလျော့ နှုတ်ဆက်ပြီး သင်း ၏ ယုံကြည်မှုရအောင် အရင်တည်ဆောက်ရသည်။ ပြီးသည်နှင့် ရေချိုးခန်းထဲဝင်ပြီး အေးရာအေး ကြောင်း ရေစိမ်လောင်းနေလိုက်၏ ။

သိပ်ကြာနေသဖြင့် သင်းကိုယ်တိုင် တံခါးခေါက်အော်ခေါ်မှ ရေချိုးခန်းထဲက ထွက်မိသည်။ အဝတ်အစားလဲပြီး ထမင်းစားခန်းထဲရောက်တော့ ဇနီးသည်သင်းက တာဝန်ကျေပြီးသာ။ အရက် အသင့်၊ အမြည်းအသင့်။

“နေ့ခင်းက အဖေ ဖုန်းဆက်သေးတယ် ကိုကို”

“ဟုတ်လား ဘာတဲ့လဲ နေကော ကောင်းရဲ့လား”

“ကောင်းပါတယ် ဟိုလေ အဖေကပြောတယ် ကိုကိုတို့ငယ်ငယ်တုန်းက ပဲခူးမှာ ခြံချင်းကပ်နေခဲ့ကြတဲ့ ဦးစိုင်းမောင်တို့ရဲ့သမီး ဒေဝီဆိုတာ လာလီမ့်မယ်တဲ့

ရောက်လာ လား ဟင်”

“ရောက်လာတယ်လေ သင်းရဲ့၊ မင်းသမီးဖြစ်ချင်လို့တဲ့ နာမည်တောင်သူ့ဟာသူ ပေးထားတာ ဒွေးမယ်နော်တဲ့”

“ချောလားဟင်”

“မင်းသမီးဖြစ်ချင်တယ်ဆိုတာ သရဲရုပ်နဲ့မိန်းမတွေရဲ့အိပ်မက်မှ မဟုတ်တာ သင်းရာ”

သင်းမျက်နှာညှိုးသွားတာကို မသိကျိုးကျွံပြုရင်း အရက်ကို ဇိမ်ခံသောက်နေလိုက်၏။ သူ စဉ်းစား မရတာ က အဖေ ဘာလို့ ဒေဒိုကိစ္စကို သင်းအား အသိပေးရသလဲဆိုတာပဲဖြစ်သည်။ အဖေ လည်း ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အတွက် မြွေ မြွေချင်း ခြေမြင်သည့် သဘောနှင့် ကြို တင်ကာကွယ်တားဆီးနေတာများလား။ ဒါဆို အဖေလည်း ဒွေးမယ်နော်ကို တွေ့ပြီးပြီ ပေါ့။

တွေ့ပြီးလို့သာ အဖေက သင်းကို သတိပေးသလိုလိုနှင့် သတင်းပေးခြင်းဖြစ်ရမည်။

“နေပါဦး အဖေက ဒီကိစ္စကို သင်းဆီတကူးတက ဘာလို့ပြောရတာ လဲ”

“တကူးတက မဟုတ်ပါဘူး။ ကလေးတွေအားတဲ့တစ်ရက်လောက် ပဲခူးက ဦးစိုင်းမောင်တို့ ခြံကို အလည်သွားဖို့ချိန်းရင်းနဲ့ စကားစပ်မိလို့ ပြောသွားတာပါ”

သင်းက လုံလောက်သော အကြောင်းပြချက်ကိုပေးပြီး လင်သား၏ မျက်နှာကို ဖတ်ရှုနေ လေ၏။ လွတ်လပ်မလုံမလဲဖြစ်သွားရသဖြင့် သူ့မျက်နှာကို အရက်ခွက်နှင့် ကာထားလိုက်ရသည်။ ဒီည တော်တော်များများသောက်ပစ်လိုက်ဖို့ လိုအပ်နေပြီဖြစ်ကြောင်း ကောင်းကောင်းသဘော ပေါက်လိုက်၏။

“သူ့မိဘတွေကလည်း ကိုကို့ကျေးဇူးရှင်တွေဆို”

အရက်မသီးအောင်ထိန်းလိုက်ရင်း..

“ဟုတ်ပါတယ် ဒါပေမဲ့ ဒေဝီအကြောင်း မပါဘူးမဟုတ်လား”

“အဲဒီ တုန်းက ဒေဝီက ရှစ်နှစ်သမီးလောက်ပဲရှိသေးတာ အမှတ်တရ ပြောစရာ ဘာမှမရှိခဲ့ဘူး”

“သူ့နာမည်က ဒွေးမယ်နော်ဖြစ်သွားပြီလို့ ကိုကိုပြောတာကြားရတော့ ဘာလို့မှန်း မသိဘူး ရင်ထဲ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်သွားတယ်”

“ ဘာဖြစ်ရပြန်တာလဲ သင်းရယ် ”

“အဟင်း ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး။ သုခနဲ့ ဒွေးမယ်နော်တို့ ဇာတ်လမ်းကို သတိရမိလို့လား မသိပါဘူး”

သင်း ရင်တွင်းစကားအမှန်ကို ထိမ်ချန်၍

ဖော့ပြောလိုက်ကြောင်းသိသော်လည်း တူးဆွ ရှာဖွေဖော်ထုတ်ဖို့ မကြိုးစားမိတော့။ အရက်ကိုကုန်အောင်မော့ပြီး ထမင်းစားချင်ယောင်နေလိုက် ၏ ။

သင်းမှာ ပြောစရာစကားတွေ ကုန်သေးဟန်မတူချေ။ သို့သော်လည်း

သမီးငယ်၏ ပွက်လောရိုက် ငိုသံထွက်ပေါ်လာသဖြင့် သင်းပြေးထွက်သွားသည်။ လွတ်လပ်လည်း ပုလင်းကို ဆွဲယူပြီး အလောတော်ငှဲကထည့်လိုက်၏ ။

ရေခဲတုံးလေးများထည့်ပြီး သမအောင်မွှေနှောက် ခလောက်နေစဉ်မှာပင်

အရက်ခွက်ထဲသို့ ဒွေးမယ်နော် သက်ဆင်းလာ၏ ။ သူမူးနေပြီအထင်နှင့် မျက်လုံးများကို ပွတ်သပ်ပစ်လိုက်သည်။ သို့ သော်လည်း ဒွေးမယ်နော်က ပျံ့မသွားပါ။ သို့နှင့် သူ့အား ရင်ထဲတွင် သိမ်းဆည်းထားရန် မော့သောက် မျှောချပစ်လိုက်တော့သည်။
